

Na Zemi se psalo datum 1. listopadu 2402. Rhodanova výprava do Andromedy, známá jako Operace předmostí, probíhala se střídavými úspěchy. Konečně se však podařilo pevně se zachytit v mlhovině Andro-Beta a vybudovat základnu na planetě Gleam. Odtud už bylo možné zaútočit na jádro panství Mistrů ostrovů.

„S.O.S. odnikud“ vedlo nakonec k porozumění s trpící centrální plazmou Posbiů a k uzavření spojení.

Cíl „vražedných komand“ však zůstával i nadále nejasný a teprve až se v Andro-Betě objevily zářící sféry a započalo jejich ničivé působení, velitelé odpovědní za průběh expedice do Andromedy získali jistotu, že zářící sféry jsou další zbraní skutečných pánů Andromedy!

Tyto zbraně byly řízeny kontrolní stanicí Modul.

Prolog.

Nikdy žádná válečná operace nevyžadovala takové množství živé suroviny a celé zajištění spočívalo na mně. Nebýt mé práce, operace by se nedala uskutečnit. Bylo ironií osudu, že jsem byl přinucen dělat to, co jsem zásadně odmítal. Musel jsem neustále potlačovat hlas svého svědomí. Ale měl jsem strach a strach pokaždé zvítězil nad svědomím.

Nestrachoval jsem se však o sebe! Báł jsem se o osud svého lidu. Mistři ostrovů to dobře věděli a dovedně toho využili, aby mě přinutili zapojit se do jejich ďábelského díla. Kdybych se zdráhal, vyhrožovali mi genocidou mého těžce zkoušeného lidu. A tak jakmile se rozsvítilo červené světlo, musel jsem nechat svých nekonečných úvah a začít pracovat. Jen nenávist k utlačovatelům nebylo možné potlačit ani na okamžik.

Procházel jsem rachotící výrobní halou, naplněnou žlutavým oparem, kterým svítilo rudé světlo jako příšerné oko nějakého netvora. Supění, syčení, vrčení mi připomínalo zvuky nějaké obludy, uvězněné v kleci. Nebylo to nepřipadné srovnání. Rozdíl byl pouze v tom, že obludy ještě neexistovaly, že se teprve „rodily“.

Trásl jsem se vztekem. Jakou ohavnost ještě Mistři ostrovů vymyslí? Kdy mě konečně nechají na pokoji? Kdybych se aspoň mohl zabít, ale ani to ne, i za to by můj národ zaplatil krvavou cenu. Neměl jsem na vybranou.

Nasedl jsem na antigravitační plošinu, která mě dopravila ke kovové polokouli, která byla jakoby přilepena ke stropu haly. Se skřipěním zubů jsem vstoupil do řídicí centrály sféry. Pohyboval jsem se jako loutka. Všechny trýznivé zvuky, vznikající v různých stádiích procesu zpracování plazmy a dunění strojů, tu už nebylo slyšet.

Jen červené světlo bylo stále před mýma očima. Byl to psychologický trik, který mě nutil soustředit se na nenáviděnou práci, zapudit vše ostatní z mysli. Nejtěžší chvíle však přicházely potom, když se můj duch osvobodil z tlaku aparatury. Potom jsem si vzpomínal na vše, co jsem dělal, a bylo mi na zvracení. Bylo to horší než smrt.

Monstra, která tu vznikala díky mé spolupráci, vypadala příšerně, mnohem strašnější však bylo to, co se tu dělo s živoucí, inteligentní plazmou. Chemickým působením a mechanickým opracováním tu byla nucena vzít na sebe androidní podobu. Současně její inteligence byla potlačena do té míry, že z ní zbyval pouhý instinkt. O rozumu se již nedalo mluvit. Monstra mohla dělat jen to, k čemu byla naprogramována.

Rozsvítil se žlutý signál. Znamenalo to, že sféry s pokusnými monstry byly uzavřeny. V tu chvíli jsem měl pocit, že mě někdo dusí a srdce mi pukne. Stěží jsem ovládl svůj vztek. Jsem příliš citlivý a nebyť mého pobytu na kontrolní stanici, v důsledku kterého ve mně převládla funkce vegetativního nervového systému, byl bych již dávno zešílel. Nemohl jsem však dopustit, aby byl můj porobený lid kvůli mně vyhlazen. Prudkým trhnutím jsem stlačil páku a aktivace začala.

Několik okamžiků obrazovka zabírala jen prázdný prostor, náhle se však začala plnit jedovatě zelenými zářivými koulemi. Energetické shluky, řízené svými monstrózními piloty se řítily k nějaké malé mlhovině, jejíž jméno jsem neznal. Jedno jsem však věděl jistě: dělo se tam cosi, co Mistry ostrovů znepokojilo na nejvyšší míru. Dny mlhoviny však byly sečteny. Zářící koule v sobě nesly zkázu a zmar...

1.

Poručík Sven Henderson vydešeně uskočil, když mu za zády pronikavě zavlyly antigravitační generátory. Další loď přistála pouhých pět metrů od něho. Poručík zahrozil pěstí směrem k ní a začal hledat cigaretu, která mu vypadla, zjistil však, že si na ní už pochutnává houbový běžec, plochá potvora velikosti mužské ruky. Teplo zapálené cigarety ho asi přimělo se na ní vrhnout, protože svou kořist vyhledával orgánem reagujícím na infračervené spektrum. Jeho jed zabíjel lidi stejně jako zvířata v pouhých několika vteřinách. Tohoto však udolala nedokouřená cigareta. Henderson na zvíře šlápl a pak štitivě odkopl mršinu.

„Nazdar, Svene!“ zavolal v tom někdo ze vchodu lodi, která právě přistála. „Odkdy holduješ indiánským tancům? To tě naučil Redhorse?“

Henderson se musel zasmát, i když byl našťvaný. Ostatně Noro Kagato, velitel komand robotů, byl jeho přítel. „Nazdar, Noro!“ zavolal vesele.

„Po čem jsi to šlapal?“ zeptal se Japonec ramenatého blondáka, který velel komandu stíhačů.

Henderson mu to vysvětlil. „A to je jen jedna z jedovatých bestií, o které v tomhle krásném údolí zakopneš na každém kroku. S tím ty si dělat starosti nemusíš a ti tví roboti teprve ne. Co tu vlastně děláš? Copak nemáš na starosti dozor nad postupem prací v podzemí?“

„Právě o tom jsem se s tebou chtěl poradit, Svene. Dostal jsem volno, čas od času je to asi zapotřebí, a chtěl jsem se podívat do hor.“

Poručík Henderson si konečně znovu zapálil a provrtával Kagata očima. Před čtyřmi týdny se opět objevily záhadné energetické bytosti. Před několika staletími byl Harno Rhodanovým spojencem. Mizel však stejně nečekaně jako se objevoval. Mezi ním a duchovní Všebytostí z planety Poutník musela existovat nějaká spojitost.

Nesmrtelný, nebo také ID, jak bylo označováno vtělení duchovní jednoty milionů individuí, se opět ohlásil před čtyřmi týdny.

„Váháš, Svene?“ zeptal se Japonec, když se mlčení prodlužovalo.

„Kladu si otázku, co vlastně Nesmrtelný tehdy chtěl,“ pronesl zamyšleně Henderson. „Jeho výroky nebyly právě jasné, ale musí v sobě skrývat nějaký tajemný smysl.“

„Také si to myslím,“ přisvědčil Kagato. „ID doprovází lidstvo od počátku jeho pronikání do kosmu. Stanoví si určité cíle a chce nám být nápomocná. Nepochybuji, že její objevení se má i tentokrát velký význam.“

„Proč nám ale nepomůže v boji s Mistry ostrovů?“ divil se Henderson. „Diváky zrovna nepotřebujeme.“

„Je mnoho věcí, které nechápeme a nikdy nepochopíme, protože náš mozek na to prostě nestačí, milý příteli,“ řekl Kagato a pokrčil rameny. „O tom jsem však s tebou nechtěl mluvit, Svene. Víím, že teď máš také volno a tak jsem se chtěl zeptat, zda bys nechtěl vyrazit na výlet se mnou.“

„Výborný nápad! Podíváme se na ty kopečky zblízka,“ uvítal to Sven.

O minutu později již byli ve vzduchu, za další minutu se však ozval reproduktor stálého spojení: „Pozor, pozor! Voláme nadporučíka Kagata! Poručík Kagato necht' se neprodleně dostaví na velitelství CRESTU II. Opakují...“

„To zase někde něco hoří,“ s povzdechem konstatoval Japonec. „To by byl také zázrak, kdybych si pro jednu mohl volna skutečně užít.“

„To bych rád věděl, co tady na Gleamu může být tak naléhavého,“ zavrčel Henderson. „Nejspíš se major Bernard nemůže dopočítat spodků.“

„Mám tě vysadit, Svene?“ nabízel příteli Kagato.

„Ne, přešla mě chuť. Poletím s tebou a v CRESTU II si zdřímnu.“

V hangáru válečné superlodi CREST II už na Kagata čekali a jakýsi seržant ho požádal, aby šel s ním na velitelství, zatímco jeho muži odtáhli Kagatův stroj na místo. Už to bylo neobvyklé, když však vstoupil na můstek pochopil, že se děje něco mimořádného. Kolem stolu s rozloženými mapami byli shromážděni všichni rozhodující činitelé Operace předmostí: Perry Rhodan, Atlan, John Marshall, Melbar Kasom, Icho Tolot, Myšob Gucky a Ivan Gorašin.

Poručík zasalutoval a chtěl kolem nich projít, aby se ohlásil veliteli CRESTU II, ale Velký administrátor na něj zavolal a vyzval ho, aby se posadil.

„Povolal jsem vás, protože potřebujeme rozvážného muže pro mimořádně nebezpečnou akci,“ řekl mu vlídně Perry Rhodan, když se nadporučík posadil. „Nejdříve vás však musíme obeznámit se situací. Před deseti minutami jsme v centru mlhoviny zaznamenali výbuch jednoho slunce. Šlo o jednoho z modrých obrů, kteří tvořili známý Beta-trojúhelník. Vznik supernovy není nijak ojedinělý, ale Hertz-Russelův diagram dokazuje, že novy vznikají z hvězd základní řady a skoro nikdy z obrů. Navíc tento modrý obr nebyl normální hvězdou, ale uměle vytvořenou zásobárnou energie pro transmitter Andro-Beta. Je proto nepochybné, že nejde o spontánní proces, ale o řízenou akci Mistrů ostrovů. Co o tom soudíte, nadporučíku?“

„Mistři ostrovů zničili transmitter tím, že jedno ze sluncí proměnili v novu, pane,“ prohlásil zamračeně Kagato a na čele mu náhle vyrazil pot. „To znamená, že nás chtějí izolovat v Andro-Betě. V nejbližší době musíme počítat s jejich ofenzívou, pane!“

„Výborně, nadporučíku. Právě to napadlo také nás a ke stejným závěrům dospěla i pozitronická analýza. Kvůli tomu jsem vás ovšem nezavola. V této chvíli nás znepokojuje osud základny na planetoidu Troja. Po opuštění Beta-trojúhelníku se pohybuje volným letem rychlostí jedné pětiny rychlosti světla. Její vzdálenost od novy je teď pouhých 144 světelných hodin. Vezmeme-li v úvahu probíhající hyperstrukturální procesy, doprovázející vznik novy, je ta vzdálenost zcela zanedbatelná. Stručně řečeno: máme obavy o posádku základny i o samotnou základnu. Spojení hypervysílačem, jak víte, nepřipadá za této situace v úvahu. Jediná možnost získat informaci o osudu Troji je doletět tam a podívat se. Válečná superloď to provést nemůže, protože by byla zaměřena. Rozhodli jsme se proto tam vyslat Pulce KC-11. Je připraven ke startu. Velitelem člunu odpovědným za celou akci jsme jmenovali vás, protože vás známe jako obezřetného důstojníka, který se na rozdíl od jiných nedá strhnout touhou po dobrodružství k nepředložené akci.“

Kagato se sotva znatelně pousmál. Dobře věděl, koho Rhodan myslel: nadporučík Don Redhorse před šesti týdny přistál na Gleamu, ačkoliv lo Rhodan výslovně zakázal. Tím mohla být prozrazena přítomnost Pozemšťanů v mlhovině. Jemu by se to nestalo. „Jsem připraven, pane!“ řekl Kagato a vstal.

„Ještě okamžik,“ zadržel ho Rhodan. „Tohle je dobrovolná akce a nikdo vám nebude vyčítat, když se ji odmítnete účastnit.“

„To je mi jasné od začátku, pane, a rozhodl jsem se s tímto vědomím. Na kdy je naplánován start, pane?“

„Na 23:55, tj. za patnáct minut. Major Sedénko vás doprovodí do hangáru a předá vám stroj. Hodně úspěchů a šťastný návrat!“ řekl na rozloučenou Vrchní administrátor.

KC-11 odstartoval přesně podle plánu ve 23:55 dne 1. 11. 2402. Toto datum historici později zvolili jako mezník, počátek poslední etapy úspěšného, ale nebezpečného pronikání do Andromedy. Zúčastněné osoby to však nemohly tušit, i když nadporučík Kagato a patnáct členů jeho posádky si bylo plně vědomo důležitosti své akce, nevěděli, že dostane světodějný rozměr. Nebyla ničím výjimečná.

S navigací nebyly žádné problémy. Nova byla jednoznačným orientačním bodem. Kagato proto převedl KC-11 do meziprostoru, sotva opustili hranice soustavy Tri. Finsch Eysman po jeho boku soustředěně pracoval na propočtu kurzu. Noro Kagato se usmál, když viděl jak je do práce zabrán. O Eysmanovi se říkalo, že je snílek a na vojáka příliš měkký, ale Kagato ho znal lépe a byl rád, že právě on je u něho druhým pilotem a navigátorem. Věděl, že co jiní považovali za měkkost je pouze výrazem důsledného humánního postoje.

Poručík se podíval na hodinky a zjistil, že do návratu do normálního prostoru zbývá jen deset minut. Po ničivém řádění Mobyů, kteří zničili tisíce planet, byly gravitační poměry, v mlhovině zcela nepřehledné a bylo vyloučeno překonat vzdálenost od Gleamu k Troji jediným skokem. Kagato počítal nejméně s dvanácti přechody mezi normálním a lineárním prostorem.

Eysman dokončil své výpočty a zaznamenal upřený nadporučíkův pohled.

„Já... Mám snad v nepořádku uniformu?“ zakoktal a začervenal se.

„Všechno je v pořádku, člověče,“ řekl s povzdechem nadporučík. „Proč jste pořád tak nejistý? Víc sebedůvěry, poručíku! Už jste toho dokázal dost, máte na to plné právo.“

„Vezmu si vaši radu k srdci, nadporučíku,“ sklíčeně ho ujistil poručík. „Chcete se podívat na výpočet kurzu, pane?“

„Jistě,“ řekl Kagato a zahloubal se do diagramu, který mu poručík dal. „Je to výborné, poručíku. Při vašich schopnostech byste už dávno měl být povýšen. Asi tomu brání vaše vlastní nejistota, tváříte se tak, jako byste měl obě ruce levé a ještě byl úplně hluchý. Tohle byste neměl.“

„Orson a Nosinsky jsou také dosud poručíky,“ chabě se hájil Eysman.

„S těmi se nesrovnávejte!“ okřikl ho Kagato. „Orson je líný a laxní, Nosinsky průbojný, ale nemá žádné mravní skrupule.“

„Já zase jsem pořád hlavou v oblacích,“ připomněl Finsch se zřejmou ironií. „Na to nezapomínejte, prosím.“

Byl však již čas k přechodu do normálního prostoru a velitel neodpověděl. Za okamžik se na obrazovkách objevily hvězdy Andro-Bety a současně zavyly poplachové sirény.

„Pozor!“ ozval se mechanický hlas bezpečnostního robota. „Cizí těleso velikosti planety. Vzdálenost třicet milionů kilometrů. Automatika zahájila úhybný manévru.“

„Velitel posádce!“ vykřikl Kagato do mikrofonu interkomu. „Povoluji palbu na cizí objekt v případě nepřátelského jednání. Motorová sekce se postará o přípravu k nasazení Kalupova konvertoru. Připoutejte se!“

Kagato zavěsil mikrofon a podíval se na obrazovku.

„Co tu dělá ta planeta...“ vyjekl, ale Eysman ho přerušil.

„Moby!“ vykřikl zděšeně a sevřel opěradla svého křesla tak silně, až mu zběly klouby. Vzápětí se však rozchechtal, zkroutil se v křesle a přikryl si tvář rukama. Oči mu slzely smíchem.

„Chlape!“ vyrazil ze sebe Kagato a prudce se k Eysmanovi otočil. „Doufám, že se smějete sám sobě, poručíku. Nezapomínejte, že jste to byl vy, kdo mi nahnal strach svým křikem. Ztraceně, jak jsem se mohl nechat zmást takovým zelenáčem!“

Eysman se ovládl. „Omlouvám se, pane. Ten smích, to byla pouhá reakce, když se mi ulevilo. Už jsem se viděl jako potrava toho netvora a až potom jsem si uvědomil, že už nejsou aktivní, rozumíte, pane?“

„V pořádku, Eysmane, každý reagujeme po svém,“ uklidnil ho nadporučík. „Teď vytáhněte z automatiky údaje o úhybném manévru a upravte podle toho propočty kurzu.“

Poručík mlčky přikývl a zabral se do práce. Obrovského černého stínu na obrazovce si už nevšímal. Nadporučík ho však pozorně sledoval. Mrtvé netvorovo tělo, velké jako planeta Země, se pohybovalo volným pádem k nejbližšímu slunci. Rudý obr byl vzdálen ještě dva a půl světelného roku. Teprve za padesát let bude Moby dost blízko obra, aby se jeho pád zrychlil. Potom ho rudý obr pohltí. Totéž se děje na mnoha místech Andro-Bety. Tisíce mrtvých těl těchto podivných útvarů přírody spějí ke svému neodvratnému zničení. Nezůstane po nich ani stopy, jen suchá hlášení a záznamy pozorovatelů.

Kagato se zmocnil vztek na Mistry ostrovů, ty vysoce inteligentní bestie, které ty tvory zneužily a zničily. „Je na čase svrhnout pány Andromedy z jejich trůnu!“ zamumlal zlostně.

Na černém pozadí mezihvězdného prostoru vynikaly žhavé plyny zvlášť ostře; plály jako smuteční pochodně v pohřebním průvodu. Na můstku šedesátimetrového člunu bylo ticho jako v hrobě. Blížili se k oblasti, kde by se podle propočtů měla nacházet Troja, ale zaměřovači ji stále nenašli. Bylo ovšem třeba brát v úvahu procesy doprovázející vznik novy. V celé oblasti panoval hyperstrukturální chaos, který zaměření značně stěžoval.

Nicméně už před pěti minutami někdo vyslovil domněnku, že Troja padla za obětí katastrofě. Obvykle tak zdrženlivý poručík Eysman tentokrát vybuchl a křičel, že nemají právo se tak lehce vzdávat. Řekl toho víc.

Kagato se usmál, když teď na to myslel. Nemýlil se, když předpokládal, že poručík dokáže bojovat za svou věc, když si je jistý, že má pravdu. Eysman měl v mnoha směrech zcela mimořádné kvality a byla ostuda pro jeho nadřízené, že to nerozpoznali.

Kagato změnil směr, když KC-11 se doslalo do bezprostřední blízkosti pásu rozžhavených plynů, ale záměrně váhal o vteřinu déle než měl. Vnější ochranný štít na okamžik vzplál. Potvrdilo se však, že to není nebezpečné.

Nadporučík spokojeně pokýval hlavou. Planetoid Troja měl silný ochranný štít, který by měl přestát bez úhony pohyb v proudu žhavých plynů. Teď si byl takřka jist, že Troja ještě existuje. Mohla ji ohrozit pouze první hyperenergetická vlna novy o neznámé intenzitě.

Hlášení zaměřovačů znělo jako odpověď na jeho myšlenky. Troja byla konečně zaměřena, nikoliv však přímo v propočteném prostoru. Hlas z amplionu slyšel i Eysman. Zdálo se, že každý sval v jeho těle se napjal. Skoro nedýchal a vytřeštěnými očima sledoval obrazovku zaměřovačů.

Troja se na ní objevila a Noro Kagato se jal horečnatě ověřovat přicházející údaje. Po několika vteřinách zvedl hlavu a vítězoslavně zvolal: „Základna je v pořádku, ochranný štít je kompaktní!“ Oči mu svítily radostí.

Velitel rozkázal vyslat identifikační impuls. Posádka Troji musela být včas informována, že se blíží vlastní lidé, jen tak bylo možné předejít tragickému omylu. O osm minut později se na normální rádiové frekvenci ohlásil velitel Troje Fracer Whooley. Během budování předmostí v Andro-Betě už musel se svými dvaceti muži překonat nejen infarktový nápor na nervy, ale podle všeho to neovlivnilo jeho spíše černý smysl pro humor.

„Fajn, že jste tady, nadporučíku,“ hlaholil major. „Doufám, že vezete teplé prádlo. Ve chvíli, co to tu bouchlo, to s námi pěkně zatřásl a kdeco povolilo. Teď tady všude pěkně protahuje a za chvíli budeme mít všichni rýmu.“

Kagato se mimoděk usmál, i když mu bylo jasné, že tato veselá slova naznačují mnohem vážnější skutečnosti. „Dělali jsme si o vás starosti, majore. Velký administrátor se obával toho nejhoršího, jsem rád, že jste v pořádku a žádám o povolení k přistání,“ odpověděl velitel KC-11.

Obraz na videofonu nebyl příliš zřetelný, ale Whooleyův široký úsměv nešlo přehlédnout. „Ale jistě, nadporučíku. Jen bych prosil, abyste se posadili hezky zvolna a opatrně. V posledních hodinách tu máme dojem, že jsme v pěkně popraskaném hliněném hrnci, kterým někdo navíc stále pořádně třepe.“

Kagato nasadil smrtelně vážný výraz. „Rád vám pomohu, majore. Máme tu ještě tubu nějakého všelepu, to...“

„Jedna nula pro vás!“ přerušil ho smějící se Whooley. „Tehle druh humoru bych do vás nikdy neřekl, Kagato. Troja ještě drží i bez vašeho lepidla. Nějaké trhliny tu máme, ale než se planetoid rozpadne, to bude ještě chvíli trvat. Při přistání si však skutečně dávejte pozor, celý povrch je zvrásněn a jsou v něm nebezpečné trhliny. Ohlaste se, až se přiblížíte k ochrannému štítu, a my vám otevřeme průchod nad bezpečným místem.“

Když o půl hodiny později Kagato prováděl přistávací manévry, Whooley si na něj určitě nemohl stěžovat. Nadporučík dosedl jako na syrové vejce. Přistávací vzpěry se zabořily sotva deset centimetrů do povrchu. Nadporučík vyzval Eysmana aby ho doprovodil do podzemní základny. Loď opustili pouze v lehkých ochranných oděvech.

Jediný pohled na pustý povrch planetoidu stačil, aby pochopili, že Troja prožila těžké chvíle. Krajinou se táhly široké průrvy. Kagato se podíval vzhůru a zamrazilo ho. Ochranný štít planetoidu byl neustále bombardován žhavými částicemi a oblaky svítící plazmy. Působilo to dojmem, že ve výšce několika kilometrů nad jejich hlavami se předvádí obrovský nepřetržitý ohňostroj.

Jediný neopatrný pohyb stačil, aby Kagato nechtě odkopl obrovský balvan a sám ztratil rovnováhu. Mizivá přitažlivost malého kosmického tělesa neumožňovala bezpečnou orientaci v prostoru, protože bylo těžké rozlišit dole a nahoře. Kagato měl chvíli pocit, že stojí na hlavě a jen dlouholeté zkušenosti mu pomohly se opět zorientovat a následovat poručíka Eysmana k výtahové šachtě, která se otevřela jen několik kroků od nich.

Pod kamennou deskou maskující přístup, která se odsunula stranou, se leskla kovová plošina na kterou oba nastoupili. Plošina se zastavila v hloubce dvaceti metrů. Muži sestoupili z plošiny do osvětleného výklenku ve skále a plošina se okamžitě dala do pohybu vzhůru. O dalších patnáct metrů sestoupili antigravitační šachtou. Tam museli projít systémem čtyř vstupních komor.

Zde poprvé narazili na stopy poškození základny. Vstupní dveře první komory netěsnily. Také druhá komora byla poškozena. Dva opravárenští roboti tam již spravovali. Teprve třetí a čtvrtá komora byly v pořádku. U výstupu z poslední komory je už očekával major Whooley.

„Tady si už můžete odložit přilby, zatím nám tu všechno ještě funguje,“ uvítal je velitel základny. Nevedl je však přímo na velitelství, ale provedl všemi úseky a seznámil se všemi členy posádky. Kagato to ocenil. Věděl jak je důležité povzbudit tyto lidi, kteří byli dlouho v naprosté izolaci, bez spojení s ostatními. Jistě již potřebovali hmatatelný důkaz, že se na ně nezapomnělo a nebyli ponecháni na pospas osudu. Posádka je také doslova zasypávala otázkami.

Když se konečně dostali na velitelství, čekalo je tam pohoštění. Čaj, keksy, syntetické mléko a máslový dort. Whooley s úsměvem pozoroval, jak se poručík vrhl na dort a mléko, sám si však zředil čaj rumem a zapálil si. Kagato se spokojil čajem a díval se nepřítomným pohledem. V tom okamžiku se podobal blahobytnému Budhovi. Koncentroval se. Náhle se jeho pohled zaostřil a Japonec se usmál.

„Mám vyřídit srdečné pozdravy od Velkého administrátora. Lituje, že nemohl sám navštívit Troju, aspoň nechal KC-11 plně naložit různými zásobami, včetně posilovače gravitace, který pomůže udržet soudržnost narušeného planetoidu.“

„Tisíceré díky, nadporučík, vidím, že šéf jako obvykle myslel na všechno,“ odpověděl upřímně Whooley. „Jak to vypadá tam u vás venku?“

„Mistři ostrovů vyřadili z provozu Beta-trojúhelník a patrně se domnívají, že nás tak dostali do pastí. Je vám jistě jasné, co to znamená.“

Whooley zbledl, ale vzápětí se chraplavě zasmál. „Nás už těžko něco vyděsí, nadporučíku. Nic horšího než velkou akci superstrážců si nedovedu představit. Všem na Troji tehdy přibýlo hodně šedin, to mi věřte. Museli jsme počítat s tím, že my jsme možná jediní, kteří přežili. Co horšího nás může potkat?“

Kagato pokrčil rameny. „Všichni jsme během pronikání do Andromedy zažili věci, které jsme si nikdy nedokázali představit. Tentokrát se však nepřítel dopustil hrubé chyby. Domnívá se, že nás uvězní, ale mýlí se. Naše operační schopnosti zůstaly stejné. To nám poskytuje velkou výhodu, majore.“

„Výborně, nadporučíku! Vraťme se k praktickým záležitostem: jak dlouho tu chcete pobýt nebo tu zůstanete natrvalo?“ zeptal se velitel základny.

„Bohužel, majore, jakmile vyložíme náklad, musíme se vrátit.“

„Škoda,“ povzdechl si Whooley. „Ale co, poslední bitva o Andro-Betu zřejmě už brzy začne a až skončí...“

„...snad ještě budeme naživu,“ dokončil větu Kagato.

2.

Úlomek obrovské planety zmizel z obrazovek velmi rychle. KC-11 mířil zpět ke Gleamu nejvyšší rychlostí. Ani ne za půl hodiny po startu se vnořil do lineárního prostoru. Jako obvykle měl Kagato při tom pocit neskutečna. Lineární prostor nebyl ani normálním prostorem, ani hyperprostorem. Kalupův konvertor udržoval loď v energetickém obalu v zóně čtyř a půl dimenzí. Nebyla zde žádná hmota, která by brzdila pohyb a nedaly se tu tedy stanovit ani žádné jednoznačné časové relace. Měření času se odvozovalo od podmínek normálního prostoru. Ani o pohybu prostorem v obvyklém smyslu slova se nedalo mluvit. Tam, kde nic není, neexistuje ani měřítko pro prostor a čas. To však lidstvu nezabránilo proměnit tento meziprostor v dálnici.

Když vesmír zmizel z obrazovek, roboti začali servírovat snídani, protože podle pozemského kalendáře a palubního času nastal 2. listopad 2402. Kagato si vzal jako obvykle čaj a k tomu suchary. Friedrichsdorf, město sucharů, stálo na obalu. „Kde to vůbec je?“ zeptal se nadporučík.

„Na malé planetě v ještě menší soustavě na hranici Galaxie,“ odpověděl poručík a hodil si třetí kostku cukru do kávy.

„Friedrichsdorf ale zní velmi pozemsky, mladíku,“ namítl Kagato.

„Vždyť také mluvím o Zemi, nadporučíku,“ ujistil ho Eysman.

„Tak maličká Terra přece jen není, poručíku,“ ohradil se Kagato. „Její moc se šíří až k Andromedě.“

„A i tady vábí svými suchary, pane!“ dodal poťouchle poručík.

Nadporučík začal se zavřenýma očima usrkávat svůj čaj, zatímco poručík se ládovoval žemlemi s medem. Když dojedl, zapálil si černý doutník, který mu věnoval Whooley při loučení. Netrvalo ani minutu a jeho hlava skoro zmizela v mračnu modrého kouře, poručík se zvedl a vypotácel se z místnosti. Vrátil se smrtelně bílý a bez doutníku, ačkoliv ho nemohl dokouřit ani do poloviny.

„Vidím, že neodolatelná vůně pozemského tabáku se také šíří až k hranicím Andromedy,“ poznamenal jízlivě Kagato.

Eysman vyčerpaně klesl do křesla a náhle se začal smát. „Konečně vím, co udělám, až se setkám s Mistry ostrovů tváří v tvář - nabídnu jim pozemské doutníky!“

Zábavu přerušil signál opětového přechodu do normálního prostoru. Všichni umkli a Kagato si znovu uvědomil, proč se tak často předháněl v někdy až křečovitém humoru. Pomáhalo to uvolnit se od stálého napětí ve kterém po měsíce žili, ale především skrýt obavy z neznámých nebezpečí, která na ně stále číhala.

Na obrazovkách se opět objevily hvězdy a Kagato si oddechl. Nic nenasvědčovalo tomu, že by předpokládaná ofenzíva Mistrů ostrovů začala. Tato iluze však trvala necelou minutu. Potom zaměřovači ohlásili výskyt nespočetných cizích objektů po celém okraji trpasličí mlhoviny.

Ze tmy mezigalaktického prostoru do Andro-Bety proudily tisíce žhnoucích bodů. Z pozice KC-11 bylo nemožné určit, co tyto zářící kosmické lodi sledují. Kagato proto vydal rozkaz k okamžitému návratu do meziprostoru.

I když se člun pohyboval nejvyšší možnou rychlostí, při dalším přechodu do normálního prostoru ho ještě stále dělilo od Gleamu dvě stě světelných let. K okraji mlhoviny se přiblížili mnohem více - na vzdálenost pouhých sto jedenácti světelných let. Z nové pozice se měli dostat ke Gleamu po parabolické dráze.

Hyperzaměřovač převáděl situaci na okraji mlhoviny na obrazovku v reálném čase. Lodě v mezigalaktickém prostoru se jeví jako bezrozměrné žhavé body, pokud však už pronikly do některé ze slunečních soustav, jeví se už jako typické zářivé skvrny.

„Je nepochybné, že lodě útočí na různé planety a způsobují tam ničivý výbuch, který planetu rozmetá,“ pronesl bezbarvě Kagato.

„To je šílenství!“ vykřikl Eysman. „Jak by se zachránily posádky?“

„Obětují lodě i posádky. Je to ďábelské, ale nezapomínejte, že se to dělo i na Zemi, dokud lidé válčili mezi sebou, tam ovšem nešlo o planety, ale o lodě, a neútočily kosmické lodě, ale letadla. Podstata je ale stejná.“

„Vaše srovnání kulhá, pane,“ tvrdohlavě oponoval poručík. „Na zemi šlo nejvýš o stovky letadel, tady však útočí snad miliony kosmických lodí. Mistři ostrovů by museli obětovat celou další rasu, aby nás zničili.“

„Máte nepochybně pravdu, ale ze zkušenosti víme, že se nezastaví před ničím. Jsou zřejmě rozhodnuti zničit všechny planety mlhoviny.“

„Tomu však nemůžeme nečinně přihlížet, musíme něco podniknout, abychom tomu šílenství učinili přítrž!“

Kagato zamračeně přikývl. „Přemýšlejte o tom, poručíku; pokud vás něco napadne, nenechávejte si to pro sebe, ale okamžitě ten nápad hlase Velkému administrátorovi,“ řekl, zatímco takřka mechanickými pohyby řídil loď. Tisíce výbuchů planet ho nutily přizpůsobit plánovaný průběh letu nové situaci. Nadporučík se rozhodl prodloužit let meziprostorem až na hranici únosnosti. Bylo to, nebezpečné, ale Kagato usoudil, že je to přece jen bezpečnější než let mezi vybuchujícími planetami a útočícími roji nepřátelských kosmických lodí.

O čtyři hodiny později člun přistál v údolí pohoří Harno. Kagato se chtěl ohlásit Velkému administrátorovi, aby ho informoval o svých pozorováních, ale než to stačil udělat, spojení navázal kapitán CRESTU II, plukovník Rudo. „Okamžitě se přesuňte s člunem zpět do hangáru CRESTU II a potom se hlase na velitelském můstku. Spěchá to. Konec!“

Nezbývalo než uposlechnout rozkazu. Bylo zřejmé, že CREST II se chystá ke startu. Proto Kagata nepřekvapilo, když uviděl, že na můstku už na někoho čekají Rhodan, Atlan, několik mutantů a dokonce Grek 1. Právě jeho přítomnost byla naprosto neobvyklá a svědčila o vážnosti situace.

Kagato se zastavil před Rhodanem, zasalutoval a spustil: „Mé hlášení má dvě části, pane...“

„Nejdrív Troja,“ přerušil ho Rhodan. „Jak se vede posádce?“

Kagatovo hlášení bylo stručné, ale vyčerpávající.

„Děkuji, nadporučíku,“ řekl Rhodan, když Kagato skončil. „Teď to druhé hlášení. Předpokládám, že se týká žhnoucích kosmických lodí. Rád bych slyšel váš názor. Podařilo se nám vyprovokovat Mistry ostrovů k poslední bitvě. Domnívají se, že se jim podaří nás zničit. Naštěstí už nejsme vázáni na Andro-Betu. Nuže, co soudíte o našich možnostech?“

K Rhodanovu překvapení však před něj předstoupil poručík Eysman, který se dosud držel skromně u dveří. Byl rudý jako přezrálé rajče, po čele mu stékaly potůčky potu, ale v obličeji se mu zračilo zoufalé odhodlání.

„Poručík Eysman má určité návrhy, pane!“ oznámil Kagato.

„Tak prosím,“ vyzval poručíka Velký administrátor. Poručíkovy rty se pohnuly, ale nevyšel z nich ani hlasek. Atlan se tiše zasmál, Melbar Kasom se zašklebil, ale Myšob Gucky byl zřejmě velice zaujat.

„Tak mluvte, mladíku,“ zvolal rozčileně. „Máte přece jazyk.“

Obrovitý Etrusan se šíleně rozchechtal. „Světě div se! Gucky vykál!“

Ten smích Finschovi kupodivu pomohl. Sám se také usmál, otřel si pot z čela a konečně promluvil. „Pane, vím, že teď máte jiné starosti, já jsem ale musel stále myslet na ty bytosti, které tvoří posádky útočících lodí. Musíme nějak zabránit těmto nesmyslným obětem.“

„Tento přístup vás šlechtí, Eysmane,“ řekl s povzdechem Rhodan. „Já bych však rád slyšel, co v této věci mohu dělat. Pokud váš návrh bude realistický, rád ho uskutečním, protože naprosto sdílím vaše stanovisko.“

Finsche tato odpověď povzbudila a nečekaně se rozhovořil: „Ty kosmické lodě přilétají z mezigalaktického prostoru, ale podle mého názoru nepocházejí z Andromedy, protože se objevily až po zničení Beta-trojúhelníku. Navrhují proto za pomoci mutantů zajmout jednu z nepřátelských lodí a vyzvědět od posádky, odkud přicházejí. Potom udeřit na výchozí základnu a tak tu šílenou akci zastavit.“

„To není špatný nápad,“ uznal Melbar Kasom.

„Je to výborný nápad,“ opravil ho Rhodan. „Velice vám děkuji, poručíku Eysmane. Podniknu všechny nezbytné kroky, abychom váš plán uskutečnili.“

„Všimli jste si, že když říkal ‚za pomoci mutantů‘ tak se díval na mě?“ zeptal se vyzývavě Gucky u vypjal hrud’.

„Aby ne,“ poznamenal Kasom a pro jistotu pevně sevřel opěradla svého křesla. „Máš srst umazanou od mrkve, vypadá to hrozně.“

Myšob upřel vzteklý pohled na posměváčka a Kasomovo křeslo přinýtané k podlaze začalo prskat.

„Jen žádné skopičiny,“ okřikl Myšoba Rhodan. Myšob ho poslechl po svém. Teleportoval se na okamžik doprostřed stolu a vzápětí zmizel.

„Vy Pozemšťané, máte podivný smysl pro humor, Maahk ho sotva kdy pochopí,“ konstatoval zamyšleně Grek1.

„Jen neříkejte,“ namítl Icho Tolot. „Už jste leccos pochopil a vaše mentalita už dávno není pouze maahkskou. Pozemský způsob života se snadno zadře pod kůži.“

Perry Rhodan se ostentativně podíval na hodinky. „K věci, pánové. Nemusíme se ptát pozitroniky, abychom věděli, že rozhodující bitva už začala. Pro nás není obtížné stáhnout se z mlhoviny Andro-Beta a v bezpečí počkat, dokud nepřátelská armáda nedokončí dílo zkázy, tedy nezničí všechny planety v mlhovině. Poručík Eysman nám však navrhl jiné východisko, které je přijatelnější nejen z důvodu morálních, protože jsem si jist, že posádky nehynou dobrovolně, ale že jsou k tomu Mistry ostrovů donuceny, ale i vzhledem k tomu, že musíme zachránit Gleam a Troju.“

O slovo se přihlásil Atlan. „Ti, kdož slouží za nástroj totální zkázy si nezaslouží náš soucit, Perry. Posádky tvoří buď inteligentní bytosti, potom jsou to zrůdy, které dobře vědí, co činí, nebo jsou to bytosti bez rozumu, vycvičené pouze k ničení a bude lépe, když zahynou,“ prohlásil muž, který žil už deset tisíc let a za tu dobu viděl tolik generací přicházet a odcházet, že se jeho pohled na smrt zásadně lišil od pohledu jeho nesrovnatelně mladších druhů.

„Rozumným bytostem by ale měl být svatý každý život,“ oponoval Rhodan. „Ani zvířata by neměla trpět, když už je musíme zabít.“

„Děláš stále stejnou chybu, barbare,“ řekl Atlan s chladným úsměvem. „Nemůžeš být sentimentální, když chceš dobýt vesmír. Dej ruce pryč od té invazní armády a nech ji vykonat dílo zkázy. Potom si budeme jisti, že páni Andromedy nám dají pokoj, protože si budou jisti že nás zničili. Pokud však zasáhneš, okamžitě znásobí své úsilí a můžeš si být jist, že ve srovnání s tím, co nás čeká, jsou všechny naše strážně, které nás zatím potkaly na cestě k Andromedě, jen dětskou zábavou.“

Atlan domluvil a s rezignovaným úsměvem se díval na nehybný Rhodanův obličej. Věděl předem, jak se Velký administrátor rozhodne. Konečně Rhodan zvedl hlavu a z očí mu šlo vyčist pevné odhodlání.

„Tvůj logický postup je bezchybný, Atlane,“ řekl tiše Velký administrátor. „Pozemšťané ho však nemohou přijmout. Nemůžeme tolerovat zločiny jen proto, že se nám to hodí. Musíme jednat tak, jak nám velí Bůh a naše svědomí - i kdyby nás to mělo stát život.“

Tentokrát zvedl ruku Grek 1. Protože musel nosit v atmosféře CRESTU II, mimo speciálně upravenou kabinu, neforemný ochranný oblek, vypadal jeho pohyb trhaně jako pohyb loutky.

„Maahkové nejsou nábožensky založení, váš postoj však ctíme. Na druhé straně argumentace admirála Atlana je natolik fundovaná, že ji nelze pominout. Jsem však přesvědčen, že otázka nestojí buď - anebo. Existuje i třetí cesta.“

Rhodanovi se zřejmě ulevilo, když slyšel Grekův závěr a s neskrývaným zájmem se nyní díval do obličeje svého někdejšího protivníka. O obličeji v obvyklém slova smyslu bylo těžké mluvit. Srpkovitá hlava, posazená na koncích ramen pokrytá šedobílými šupinami nijak nezrcadila to, co se v mozku Maahka děje. Ještě podivnější byly oči procházející hlavou a dívající se současně na všechny strany. Pouze lidé, kteří prošli speciálním hypnoškolením a navíc měli zkušenosti nesmrtelných, jako Rhodan, mohli postřehnout slabé vnější projevy psychických stavů Maahků. V tomto okamžiku si byl - Rhodan jist, že geniální stratég tajných služeb si právě v hlavě načrtl jeden ze svých plánů, oslňujících logikou. Byl skutečným mistrem čtyřrozměrného kosmického šachu, v němž se hrálo o desítky světů. Dříve než udělal první tah, už znal aspoň tři následující tahy nejen vlastní, ale i protivníkovy.

„Především nesmíme Mistrům ostrovu prozradit, s kým bojují. Prozatím nevědí, že jejich nepřítelem jsou Pozemšťané a tak to musí zůstat. Jedinou rasou kromě vás, která se Mistrům může postavit, jsou Maahkové. Chceme-li tedy zločinům Mistrů zabránit, musíme odvést pozornost od Andro-Bety k Andro-Alfě, kde jsou soustředěny hlavní síly mé rasy. Musíme vytvořit zdání, že nitky spiknutí proti Mistrům vedou tam.“

„Zní to pěkně, ale jak to chcete zinscenovat? To máme použít hypervysílače a hlásit se jako Maahkové z Andro-Alfy?“ zeptal se jízlivě Atlan.

„Naprosto nechápu váš návrh, admirále. Při vaší inteligenci...“

Gucky pobaveně zapištěl a Rhodan s úsměvem Greka 1 přerušil: „Atlan použil sarkasmu, který je vaší rase cizí. Nemyslel to vážně.“

„Rozumím, admirál chce říci, že můj nápad není dobrý nebo aspoň je v dané chvíli neproveditelný.“ Maahk se otočil k Atlanovi a pokračoval: „Co byste však řekli tomu, kdyby tu Mistři zajali dva Maahky?“

„Kde by se tu...“ začal Rhodan, ale okamžitě se zarazil. „Už chápu. Myslíte, že bychom mohli vytvořit dvě bioplastické imitace Maahků a tak řečeno přihrát je Mistrům? Copak ale Mistři nebudou důkladně zkoumat ty zajatce?“

„Jistěže, pane, proti tomu se však lze pojistit,“ argumentoval Grek. „Do imitací můžeme zakomponovat prvky, které při narušení periferního nervového systému organismus zničí. Je to dokonalá ochrana proti psychovýslechům.“

„Teď je mi to jasné,“ prohlásil Rhodan. „Okamžitě instruuji biology.“

Rozmluva se šéfem biologického oddělení netrvala dlouho a již po několika minutách mohl Rhodan informovat ostatní o výsledku: „Biologové budou hotovi za šest hodin. My zatím nebudeme ztrácet čas. Během půl hodiny lodě IMPERÁTOR, CREST II, ALARICH a NAPOLEON vystartují. THORA II zůstane na Gleamu a převezme ochranu energetického centra základny. Je to jasné?“

Z hlediska činnosti v příštích minutách to bylo naprosto jasné. V ostatních směrech však vše zůstalo při starém: nikdo nevěděl, kdo vlastně tvoří sebevražedné posádky. Brzy se to měli dovědět. Zbývala však otázka, zda svých znalostí ještě budou moci využít...

Lodě CREST II a IMPERÁTOR se pohybovaly po rovnoběžných drahách ve vzdálenosti pouhého kilometru. Na obrazovce se však IMPERÁTOR jevil Rhodanovi jako pouhý obrovský, černý stín. Všechny lodě pluly bez pozičních světel a se zatemněnými průzory.

V tom okamžiku Rhodan musel přivřít oči. Na obrazovce najednou vzplálo dvanáct jasně zářících skvrn, ale v okamžiku záře pohasla. Další dvanáct planet bylo zničeno. Svítící lodě, které to peklo způsobily, pozornosti pozorovatele unikaly. Rhodan se již chtěl zvednout ze svého místa, když se ozval interkom a na malé obrazovce se objevila tvář doktora Hong Kaa.

„Předběžné výpočty jsou dokončeny, pane,“ ohlásil vědec.

„Hned jsem u vás, Kao,“ odpověděl stručně Rhodan a zvedl se. Pohled na obrazovku před kapitánem CRESTU II, plukovníkem Rudem, mu prozradil, že v nejbližších pěti minutách CREST II provede svůj třetí skok lineárním prostorem.

Hong Kao očekával vrchního velitele ve vnitřním kontrolním prostoru před pozitronickou centrálou. Při pohledu zblízka umělý mozek působil jako monstrum. Byl rozdělen do dvou pater, ale každé z těchto pater odpovídalo asi šesti patřům obytného domu. Obrovský stroj při nejvyšším zatížení rachotil jako továrna, ale nezpůsobovaly to myslící části, ale agregáty, které jim dodávaly energii. Nyní celé zařízení jen spokojeně vrčelo.

„Písemnou zprávu a simulační projekci akce, Kao,“ požádal Rhodan.

Kao přikývl a zapojil příslušné okruhy. Na dvou obrazovkách se objevily podstatně rozdílné obrazy: na jedné psaný text, na druhé trojrozměrná projekce předpokládaného průběhu akce. Míhaly se tu kruhy, elipsy, paraboly, barevné kompozice. Rhodan je sledoval stejně soustředěně jako text. Text zaznamenával výsledky, projekce postup, kterým stroj k výsledkům dospěl.

„Děkuji mnohokrát, Kao,“ řekl Rhodan, když promítání skončilo.

„Objevil jste nějakou chybu, pane?“ zeptal se nervózně Kao..

„Rozhodně ne. Výsledek by měl odpovídat skutečnosti. Grek I měl pravdu: když Mistři zajmou dva Maahky, posílí to jejich podezření proti nim. Dohře vědí, že Maahkové jsou sice jejich spojenci, zároveň však i jejich konkurenty. To je svádí k ukvapeným závěrům a toho můžeme využít.“

„Teď jde o to, podstrčit imitace nepříteli tak, aby to nevyvolalo podezření, pane,“ upozornil Kao.

„Správně, Kao. Sbíráme informace o zářících lodích a okamžitě vám je postupujeme. Průběžně jimi krmte pozitroniku s opakovaným zadáním, najít způsob jak imitace nechat přirozeně padnout do rukou nepříteli.“

„Rozkaz, pane!“ předpisově odpověděl Kao.

Během doby, kterou Rhodan strávil ve středisku pozitroniky, CREST II přešla do lineárního prostoru. Rhodan se vrátil na velitelství a posadil se na své obvyklé místo a už sahal po telekomu, když k němu přistoupil Icho Tolot v doprovodu Johna Marshalla. Ta dvojice vypadala groteskně, hubený telepat vedle hřmotného Haluťana. Oba se vpcitivě snažili srovnat krok.

Rhodan jim pokynul, aby se posadili, Tolot samozřejmě do zvlášť pro něj vyrobeného křesla, které se pod ním stejně prohnulo. Nebylo divu, protože vážil čtyřicet metrů.

„Mám otázku, pane,“ zařval Tolot. Mluvit tišeji mu dalo velkou práci. „Jak chcete prozkoumat vnitřek útočících lodí, pane? Ta jejich zdánlivá záře brání řádnému pozorování povrchu, neřku-li vnitřku.“

„Rekl jste zdánlivá?“ zajímal se Rhodan.

„Zpracoval jsem veškeré dostupné údaje o těch lodích ve svém plánovacím mozku a došel jsem ke dvěma rozdílným výsledkům, pane. Buď jsou lodě skutečně tak rozžhavené, jak působí, a potom nemají žádnou organickou posádku, nebo ta záře není důsledkem termického procesu a potom jsou tu opět dvě možnosti. Buď musíme počítat s neobvykle silnými ochrannými štíty, nebo s naprosto jinou konstrukcí a funkcemi, než u známých kosmických lodí.“

„Chápu, Tolote, máte pravdu,“ zamyšleně protáhl Rhodan. „S plánováním však nemůžeme čekat do chvíle, až budeme mít jistotu.“

Potom se chopil telekomu a bylo jasné, že se pro něco rozhodl. Ozval se plukovník Alurin, velitel vlajkové lodi USO IMPERÁTOR. „Admirál Atlan zde není. Letěl k vám, pane,“ oznámil.

„Ale sem dosud nedorazil, plukovníku,“ se zřejmou obavou v hlase řekl Rhodan. „Přesun v lineárním prostoru je také...“

V tomto okamžiku se však CREST II vrátila do normálního prostoru a z obrazovky telekomu na Rhodana zavanul poryv větru, objevily se dva stíny, které se proměnily v bratry Woolvery. Použili svého obvyklého způsobu přepravy, jakéhokoliv energetického toku. Spojení telekomem pro ně bylo zvlášť výhodné, protože je dopravovalo přesně k vytyčenému cíli.

Tronar Woolver, který se od bratra lišil jen velkým T na kombinéze, ohlásil: „Lord admirál nás poslal napřed. Sám se dopraví palubním transmitterem.“

Rhodan pokynul Alurinovi, který Tronarovo hlášení pochopitelně slyšel, vypnul telekom a obrátil se na Tolota: „Zdá se mi, že admirál Atlan měl stejný nápad jako my...“

„O jakém nápadu to mluvíte?“ zeptal se Atlan, který právě vystoupil z antigravitačního výtahu a šel ke stolu.

„O plánu nasazení imitací,“ odpověděl mu John Marshall. „Ty žhavé lodě jsou pro nás hádankou.“

„Pro mě také.“ přiznal Atlan a posadil se. „Právě proto jsem sem poslal dvojčata a přišel za vámi. Myslím, že bratři Woolverové nám mohou pomoci tu hádanku rozluštit.“

Dříve než někdo stačil promluvit všichni ucítili další závan vzduchu a Tolotovi na klíně se zhmotnil Myšob Gucky. Jeho malá očka sršela hněvem.

„A mě, zachránce kosmu, všudypřítomného zabijáka, postrach Mléčné dráhy - mě tedy nepotřebujete?“ zapištěl bojovně.

Rhodan se usmál, zrušil blokaci myšlenek a řekl: „Naopak, maličký, právě teď tě, velmi potřebujeme. Chtěl jsem tě zavolat, ale ty jsi mě předešel.“

„Už to vím,“ řekl spokojeně Gucky, který po zrušení blokace mohl číst Rhodanovy myšlenky. „Jakou úlohu mi přisoudíš v této hře?“

„Tohle není hra,“ důrazně ho napomenul Rhodan. „Teď jde o všechno. Dvojčata se pokusí proniknout do některé nepřátelské lodi...“

„A co já, Perry?“ skočil mu do řeči Myšob. „Já zůstanu stranou?“

„Ty budeš mít ještě důležitější úlohu,“ ujistil ho Rhodan. „V případě, že se Woolverové dostanou do potíží, pomůžeš jim zpátky. Ty jsi náš poslední trumf, Gucky.“

„Solární impérium se na mě může spolehnout,“ prohlásil důstojně Gucky.

Planeta explodovala ve vzdálenosti pouhých několika světelných let od CRESTU II. CREST II již tedy pronikla první linií útočníků. Také další zjištění zaměřovačů byla velice znepokojivá. Další lodě byly už nebezpečně blízko, ale především zaměřovači hlásili něco, s čím nepočítal ani Icho Tolot.

„Energetické koule!“ řekl bezvýrazně Perry Rhodan, když zprávu vyslechl. „Energetické sféry o průměru šedesáti až sedmdesáti metrů jedovatě zeleného zbarvení...“

„Třeba se jedná o čistě energetické shluky,“ nadhodil Atlan. „Potom je náš plán naprosto scestný. Shluky energie nemají posádky.“

„To ale nejsou shluky energie,“ s jistotou prohlásil Icho Tolot. „Ty se nedáš řídit na tak velkou vzdálenost. Je to naprosto vyloučeno. Musí tam být aspoň nesmírně vyspělá automatika, kterou musíme považovat za posádku svého druhu, jako za posádku považujeme roboty.“

„Souhlasím!“ řekl Rhodan a interkomem se spojil s plukovníkem Rudo. „Vyhledejte sféru letící pokud možno izolovaně a lineárním prostorem se k ní přibližte na vzdálenost čtyř milionů kilometrů. Předějte můj rozkaz ostatním velitelům lodí - ať provedou stejný manévr.“

„Už jsme zase zvědaví,“ jízlivě se ušklíbl Atlan. „Jednou na tu zvědavost doplatíme všichni.“

„Ne, dokud jsem tu já!“ protestoval namyšlený Myšob.

Rhodan se jen pousmál. Byl si dobře vědom nebezpečí, ale řídil se heslem, že kdo neriskuje, nevyhrává.

Už za dvě minuty Rudo vyhledal vhodný cíl několik světelných let od hranic mlhoviny Andro-Beta a operace začala. Vzdálenost k oblasti cíle překonaly čtyři válečné superlodi lineárním prostorem v několika minutách. Z taktických důvodů se vrátily do normálního prostoru za sledovanou sférou a potom ji následovaly směrem k Andro-Betě.

Energetická sféra nijak nereagovala na objevení se cizí lodi, jakoby ji ani nezaznamenala. Pokračovala v letu vytčeným směrem a stejnou rychlostí, která se jen blížila rychlosti světla. CREST II ji doháněla, ale příliš pomalu. Museli by se vrátit do lineárního prostoru, aby pronásledování netrvalo celé měsíce.

„Jak jste daleko s vyhodnocováním údajů?“ zeptal se Rhodan.

Na obrazovce interkomu se objevila tvář majora Notamiho, náčelníka zaměřovací centrály. „Už končíme, pane. Jde o svazek energie v pětirozměrném prostoru nestabilní. Proto je ideálním tělesem pro let lineárním prostorem. V meziprostoru může dosahovat rychlostí značně přesahující rychlost světla.“

„Je možné, že letí z Andromedy?“ chtěl vědět Rhodan.

„Vyloučeno, pane. Během cesty by ty lodě spotřebovaly vlastní energii. To ukazuje tento diagram. Ztráty energie jsou značné. Nelze ovšem vyloučit, že při startu byly sféry obrovské. To by umožňovalo vystačit s energií, ale vylučovalo by využití lineárního prostoru vzhledem k tomu, že soudržnost svazku klesá přímo úměrně velikosti.“

„Děkuji, majore. Zbavil jste mě velké starosti,“ řekl Rhodan, přerušil spojení a obrátil se na bratry Woolvery. „Musíme se o to pokusit a to hned.“

Dvojčata už byla připravena s nasazenými přilbami a mohla mluvit jen mikrofonem. „Jsme připraveni, pane,“ ohlásil Tronar.

„Podstupujete obrovské riziko,“ konstatoval upřímně Rhodan. „Budeme čekat na váš návrat deset minut, potom pro vás pošleme Guckyho.“

„Deset minut v cizí lodi je velice málo...“, začal Tronar, ale Rhodan ho nenechal domluvit.

„Podle propočtů zaměřovačů sféra přejde během půl hodiny opět do meziprostoru a potom ztratíte možnost návratu. Proto deset minut a ani o vteřinu déle, je to jasné?“

„Ano, pane,“ odpověděli oba bratři současně.

Bratři zasalutovali a zmizeli. Ostatním nezbývalo než čekat.

Protože parasprinteři využili paprsků hyperzaměřovače jako dopravního prostředku, dosáhli cíle prakticky okamžitě - paprsky měly nadsvětelnou rychlost. Protože však mohli stanovit bod zhmotnění jen velice přibližně, zhmotnil se Tronar tři metry nad povrchem, spadl a bolestivě se uhodil.

Jako vždy po takovém skoku byl Tronar pár vteřin dezorientovaný a bezmocný: atomární skladba jeho těla potřebovala nějaký čas, aby se opět „usadila“. Jakmile však opět viděl jasně, vyrazil ze sebe zděšený výkřik. Současně vykřikl i jeho bratr.

Stáli u vyklenuté vnitřní stěny nějakého prostoru čočkovitého tvaru. Asi čtyři metry od nich byl řídicí pult sféry a odtud se k nim blížilo cosi strašného.

Monstrum vylézalo z ploché skořápky ve tvaru pánve a připomínalo androidy, kteří byli objeveni na Gleamu po zničení Sirenu. Zdejší monstrum vypadalo jako dvoumetrová medúza s pahýlovitými končetinami a krátkými sliznatými chapadly.

Dvojčata pochopila, že za svůj život vděčí náhodě. Kdyby monstrum reagovalo rychleji, bylo by už po nich. A četné obludy na Gleamu se pohybovaly rychleji než lidé! Naštěstí se „medúza“ sunula pomalu, o jejích úmyslech však nebylo pochyb. Tronar a Rakal se chopili impulsních zbraní.

Se střelbou však nespěchali a prohlíželi si zařízení centrály. Byla tu jediná obrazovka a také řídicí pult byl vybaven překvapivě chudě. Bylo tu jen několik páček a kontrolních ukazatelů. Všechno svědčilo o tom, že sféra byla jednoúčelová, vyrobená pro provedení jediného úkolu.

Rakal začal na monstrum mluvit, ačkoliv nedoufal, že to přinese výsledek. Skutečně se zdálo, že ho netvor vůbec neslyší. Jeho chapadla již byla nebezpečně blízko a bratřím nezbývalo než zahájit palbu. Nechtěli však monstrum zabít a mířili tak, aby ho jen lehce zranili.

Nicméně se bytost po prvním zásahu zhroutila a zůstala nehybně ležet. Bratři si vyměnili tázavý pohled. Je to monstrum mrtvé, nebo se tak jen tváří?

„Co teď?“ řekl rozpačitě Tronar. Jako všichni mutanti měli i bratři Woolverové vysoce vyvinutý cit pro hodnotu každého života a střílet na bezbranného nepřítele pro ně nepřipadalo v úvahu.

„Nemůžeme ho tu nechat jen tak ležet,“ míní Rakal. „Kdyby tu tak byl Gucky...“

Jako kdyby řekl kouzelné slovo se Gucky skutečně zjevil. Vypadl ze vzdušného víru a šklebil se na dvojčata skrz průhlednou pilbu.

„To je služba zákazníkům, co?“ hlaholil do mikrofonu. „Sotva je vaše přání vysloveno, již je splněno. Máte tu kyslíkovou atmosféru! Výborně! Tak se tomu miláčkoví nic nestane, když ho vezmeme do CRESTU II.“

Myšob se naklonil nad netvorem, popadl ho za jedno z chapadel a zmizel i se svou kořistí. Jen vzdušný vír dokazoval, že tu byl, šlo však pouhou vteřinu.

3.

Monstrum s nechutným plesknutím dopadlo přímo k nohám majora Notamiho. Major legračně poskočil a začal chrlit proud nespisovných slov na adresu Guckyho. Přestal teprve po důrazném Rhodanově pokynu, aby mlčel. Současně dva roboti tělo zvedli a položili na nosítka. Monstrum se nehýbalo.

O necelou minutu později se z obrazovky hyperzaměřovače vynořilo cosi, co rychle nabylo podoby bratrů Woolverových. Tronar zasalutoval a podal hlášení o výsledcích akce. V ústředí zaměřovačů vedle Rhodana byli i Atlan, Tolot a Marshall, nyní samozřejmě i naparující se Gucky.

„Je mrtvý,“ zvolal někdo od nosítek. Rhodan se otočil a uviděl, že sem přispěchal i šéflékař CRESTU II. To on ohlásil smutnou zprávu.

„Na co zemřel, doktore?“ zeptal se nevzrušeně Rhodan.

Lékař však pouze bezradně pokrčil rameny.

„Okamžitě proveďte pitvu,“ nařídil mu Rhodan. „Zvláště mě zajímá jeho mozek, chemické složení, struktura, však víte, doktore.“

Atlan se zasmál a všichni se k němu překvapeně otočili, nikdo nechápal příčinu jeho náhlého veselí. Atlan se přestal smát a najednou řekl docela vážně: „Vlastně je to spíš k pláči, Perry. Přiblížili jsme se k nepříteli a riskovali vlastní zkázu, víc než to, zmar celé akce Pozemšťanů, a proč to všechno? Abychom zachránili pár milionů bezduchých androidů!“

„Nejen proto, příteli,“ namítl rozvážně Rhodan. „Dokonce když odhlédneme od toho, že androidi jsou také živé bytosti, ať již vznikly jakkoliv, máme i zcela praktický úkol: zjistit kde a jak je vyrábějí. Počkejme raději na výsledky analýzy. Možná se mě podezření potvrdí.“

„Jaké podezření, Perry?“ zeptal se útočně Atlan.

Rhodan se však jen mlčky pousmál. Utajit své myšlenky se mu však nepodařilo, protože zapomněl obnovit blok a telepat Gucky toho využil.

„To by bylo strašné!“ zašeptal zděšeně Myšob.

„Ano, Gucky,“ přiznal Rhodan. „Kdyby se to podezření potvrdilo, mohli bychom říci, že jde o vzpouru proti božskému řádu, ale neunáhlujeme se.“

„Doufejme,“ řekl nezvykle vážně Gucky a vypařil se.

Rhodan se otočil k jedné z četných obrazovek na můstku. Bylo zřejmé, že opuštěná sféra pokračuje v letu, ale zcela bezcílně. Bez posádky nebyla tedy schopna svůj úkol splnit. Bez přechodu do lineárního prostoru její let k mlhovině bude trvat ještě léta a patrně proletí i mlhovinou aniž by se střetla s nějakým kosmickým tělesem a způsobila výbuch. Po tisících let pak doletí k Andromedě, ale to už její energetické zdroje budou vyčerpány...

Byly to neplodné úvahy a Rhodan je zapudil. Bylo třeba jednat.

Rhodanovi se zvedal žaludek při pohledu na rozpívané tělo monstra. Tým biologů s tím však problémy neměl, všichni pracovali rychle a přesně: jedni zkoumali strukturu těla, další podrobovali nepatrné části mikrobiologické analýze. Pro ně to byla rutina.

Zaujal ho chuchvalec velikosti pěsti, plovoucí v živném roztoku. Jedna bioložka ho soustředěně pozorovala, zatímco její prsty si pohrávaly s tlačítky přístroje, který zabíral jednotlivé části chuchvalce v různém zvětšení. Rhodan zatajil dech při tom pohledu, měl dojem, že mu stydne krev v žilách.

„Zmizte, jestli se vám dělá zle,“ obořila se na něj bioložka, která si ho konečně všimla. Také Rhodan teprve podle hlasu poznal, že stojí vedle doktorky Natálie Sarcové. Překvapilo ho a popudilo, že z jeho tváře vyčetla, co cítí. Proto na tváři vykouzil úsměv.

„Promiňte, madam, nejsem odborník, ale ten, jak bych to nazval, chuchvalec, je mozkiem toho androida, nebo se mýlím?“ zeptal se zdvořile.

„Správně,“ odbyla ho vedoucí bioložka CRESTU U. „Byla bych však ráda, kdybyste mi teď nepřekážel. Pokouším se právě vzkřísit tu plazmu, pane.“

Při slově plazma Rhodan zbledl - pokud to ještě šlo. Jeho domněnky se potvrzovaly. Pozemšťané se nesetkávali s plazmou poprvé. Tvořila součásti těla Posbiů. Nový pohled na ni však získali teprve v mlhovině

Andro-Beta, když telepaticky zaslechli zoufalé volání o pomoc z planety Rando I. Průzkum planety ukázal, že je domovem praplazmy. Planeta pochází původně z Andromedy, Mistři ostrovů ji však vytlačili. Příčinou zoufalé situace plazmy byly útoky neidentifikovaných kostnických lodí, které vytrhávaly části živoucího organismu, aby ho použili k neznámým účelům. Více se zjistit nepodařilo, protože planeta Rando I byla zničena neznámými útočníky.

Nyní byla záhada možná rozluštěna: Mistři ostrovů potřebovali živou plazmu k vytvoření mozků svých monster!

„Konec!“ řekla tiše bioložka, otřela si pot z čela a konečně se otočila k Rhodanovi. „Ach, to jste vy, pane. Plasma je mrtvá. Nedalo se nic dělat. Možná, že je to tak lepší.“

„Je ta plazma identická s tou z planety Rando I?“ zeptal se bezbarvě Rhodan.

„Ne docela,“ unaveně odpověděla bioložka a odhodila pramen černých vlasů z čela. Nezdar pokusu o oživení ji zřejmě skličoval. „Teď, když je mozek zaručeně mrtvý, budeme moci provést důkladnější analýzu.“

„Zeptám se jinak,“ řekl Rhodan. „Považujete za pravděpodobné, že část centrální plazmy z Randa I byla základem mozku těchto androidů?“

Žena mlčky přikývla a dívala se na hmotu, která kdysi byla mozkem, tak mateřsky lítostivým pohledem, že jí Rhodan musel odpustit hrubost, se kterou s ním jednala.

„Velice vám děkuji, madam,“ řekl tiše. Zároveň však cítil, jak se v něm vzrůstá vztek na pány Andromedy. Ty tajemné bytosti nemohly mít vůbec svědomí, když dokázaly nelítostně zničit celou rasu. Své pocity však ovládl a než opustil biologické pracoviště, promluvil si ještě s několika lékaři a biology, kteří zkoumali mrtvé tělo. Všichni mu potvrdili závěry doktorky Šarcové.

Rhodan se sklíčeně vracel na velitelský můstek, když uviděl Guckyho schlíple sedět na zemi přede dveřmi. Uši měl svěšené a díval se do země jakoby byl zcela pohroužen do sebe.

„Neber to tak tragicky, Perry,“ řekl však, sotva se Rhodan přiblížil. „Máme přece docela slušné šance vysлідit ďábelskou kuchyni, kde ty androidy kuchtí. S kuchaři přece soucit nemáš, že?“

Rhodan mlčky potřásl hlavou a Myšob zajásal: „Konečně si budu moci zas jednou do sytosti vyhrát. Však si na nich zgustnu.“

„Poručíku Gucky!“ ostře ho okřikl Rhodan. „Nechápu, jak tváří v tvář strašlivému osudu plazmy můžete myslet na nějaké své hrátky!“

Myšob sebou trhl, vyskočil a vzápětí se vznesl, aby měl obličej stejně vysoko jako Rhodan. Teprve potom uraženě prohlásil: „Za prvé pane Velký administrátore, již dávno nejsem nějaký poručík, nýbrž důstojník pro zvláštní úkoly sboru mutantů. - Jmenovací dekret jste podepsal vy, pane... právě vy!“

„A za druhé?“ suše se ho zeptal Rhodan, když Gucky tak náhle umlkl.

„Za druhé - budete ještě litovat tvůrce androidů, až si s nimi pohrají. Ale patří jim to za to, co provedli centrální plazmě.“

„Souhlasím,“ přisvědčil Rhodan. „Teď si ale raději šetři své parapsychické schopnosti, budeš je potřebovat.“

Panoramatická obrazovka ukazovala obraz zkázy. CREST II se právě pohybovala v soustavě se čtrnácti planetami z nichž na některých byl určitě život. Teď však už jen úlomky hornin a shluky plynů, pohybující se po oběžných drahách vydávaly svědectví, že tu byly planety.

„Zvolil jsem tento kurz, abychom se mohli na vlastní oči přesvědčit o rozsahu dokonaných zločinů, pane,“ řekl tvrdě plukovník Rudo, „Zblízka to vše vypadá jinak. Slova tu hrůzu nemohou vyjádřit.“

Rhodan jen mlčky přikývl, hrdlo měl stažené a svůj pocit nedokázal vyjádřit. Podíval se mlčky po ostatních přítomných. Všechny oči byly upřeny na obrazovku, všechny obličeje byly nehybné. Na co myslí? uvažoval Rhodan. Nu zničené planety nebo na domov, na to, co by se stalo, kdyby Mistři opanovali Mléčnou dráhu? Toto názorné vyučování rozhodně posílilo odhodlání celé posádky bojovat až do konečného vítězství.

„Navrhuji sledovat akci některé sféry zblízka, pane,“ vyjádřil nahlas svůj názor Icho Tolot.

Rudo se k němu prudce otočil. „To snad nemyslíte vážně, Tolote. Jak by mohli Pozemšťané nečinně přihlížet zničení nějakého světa,“ zvolal.

„Je to nutné,“ namítl Haluťan, na něj nezvykle tiše. „Chceme-li Mistry porazit, musíme být tvrdí. Musíme vědět, jak energetické sféry reagují na srážku, jaká energie se uvolňuje, proč relativně malé těleso dokáže zničit i velký svět.“

Mohutný Epsalan neodpověděl, Rhodan však dal Tolotovi za pravdu a rozkázal, aby CREST II provedla příslušný manévry.

„Rozkaz, pane,“ řekl temně Rudo. „Ale za to, že to musím udělat, mi Mistři ostrovů zaplatí.“

„Mně také!“ zahřímal Tolot. I lidem zvyklým na Tolotův projev přitom stydla krev v žilách. Tak ho ještě nezažili.

Rudo tlumočil Rhodanův rozkaz ostatním kapitánům lodí a zavedl CREST II do meziprostoru. Museli se dostat hlouběji do mlhoviny, protože na okrajích již nebylo co ničit. Za cíl byla zvolena soustava rudého obra pojmenovaná Multitude. Za své jméno vděčila překvapivě velkému množství planet - kolem rudého obra, kroužilo osmačtyřicet oběžnic, z nichž na dvanácti byl zaznamenán život, byť v počátečních stadiích vývoje, K soustavě mířilo osmačtyřicet sfér.

Čtyři válečné superlodi se vrátily do normálního prostoru ve vzdálenosti pouhé světelné půlhodiny od oběžné dráhy nejvzdálenější planety. Ve stejném okamžiku energetické sféry rozpoutaly orgie ničení. Tři planety vzplály, proměnily se v tmavorudé planoucí koule, které však vzápětí pohasly.

Rhodan se naklonil kupředu, když na jednu z obrazovek zaměřovači promítli sféru v maximálním přiblížení. Jedovatá zelená sféra se blížila poloviční rychlostí světla k obrovské planetě, pokryté ledem. Bylo vyloučeno, aby na planetě existoval život, ale i zničení mrtvého nebeského tělesa bylo zločinem proti zákonům přírody. Nikdo nemá právo ničit dílo stvoření.

Se zatajeným dechem Rhodan sledoval útok sféry, zatímco desítky přístrojů zaměřovačů průběžně zaznamenávaly a vyhodnocovaly přicházející informace. Nejdůležitější údaje však mohly zaznamenat až ve chvíli střetu sféry s planetou. Proto bylo nutné nečinně přihlížet tomu obludnému ničení. Bez perfektní znalosti nepřítele nelze vyhrát válku.

V okamžiku dopadu sféry na planetu se však nic nestalo, teprve za nějakou chvíli ze sféry vyšlehl oslepující blesk a obraz planety se změnil během vteřiny. Nebyl to jaderný požár, který by se postupně šířil. Celá hmota planety byla najednou zničena, proměněna v cosi jiného. Objem planety v jediném okamžiku narostl tak, že Rhodan bezděky couvl od obrazovky.

Na můstku panovalo hrobové ticho, potom někdo polohlasně zaklel. Vzápětí zabzučel interkom a ohlásil se major Notami.

„Vyhodnocování skončeno, pane,“ oznámil náčelník zaměřovací centrály. „Dopad na planetu přivádí sféru k výbuchu, posádka hyne. Při výbuchu dochází k fúzi u všech prvků. Funguje to na stejném principu jako arkonská bomba s tím rozdílem, že proces probíhá nesrovnatelně rychleji, pane.“

„Děkuji vám,“ zamumlal Rhodan a obrátil se na velitele CRESTU II. „Nařizuji hon na sféry v této soustavě. Použijte impulsní děla, ta budou stačit.“

Tentokrát plukovník splnil rozkaz se zjevným potěšením a členové posádky reagovali stejně. Za několik okamžiků už z válečných superlodí vyletělo na sto člunů, vyzbrojených impulsními děly. V několika minutách bylo zničeno dvaatřicet sfér z celkového počtu osmačtyřiceti - ostatní už stačily splnit svůj úkol. V jiných soustavách Andro-Bety však stále hynuly tisíce světů.

„Zaměřte osamocenou sféru mimo soustavu,“ rozkázal Rhodan. „je čas nasadit naše imitace.“

Maahk stál doširoka rozkročen před obrazovkou hyperzaměřovače, kterou instalovali do jeho kabiny. Vzdušný vír ho upozornil na příchod návštěvníka. Gucky se zhmotnil ve svém podivném ochranném oděvu se speciálním průhledným ochranným pouzdem pro ocas. Myšob trval na tom, že jeho pycha musí být vidět. Grek 1 se otočil.

„Potřebuješ očního lékaře,“ pravil Gucky na uvítanou.

„Nesmysl,“ odsekl Maahk. „Mám oči v pořádku.“

„Tak proč se otáčíš, když vidíš na všechny strany najednou; že by sis osvojil lidské zvyklosti?“ zauvažoval Myšob.

„Asi to tak bude,“ neochotně připustil Maahk.

„Raději sis měl osvojit lidský humor,“ upřímně si povzdechl Gucky. „Ty vůbec nemáš ponětí, co to je. Jeden můj přítel, Bully, ho jednou...“

„Důstojníku Gucky!“ přerušil jeho žvatlání Rhodanův hlas z amplionu. „Dal jsem vám rozkaz dopravit sem Greka 1 pomocí teleportace. Jak dlouho ještě mám čekat, nebo pro vás rozkazy neplatí?“

„Promiň, Perry, už tam budeme,“ zapištěl najednou úslužně Gucky. „Vem si rychle skafandr pevně se mě chytň, velikáne, letíme.“

„Co tvůj smysl pro humor?“ posmíval se pokáranému Myšobovi Grek 1.

Gucky se nezmohl na odpověď a dokonce ztratil orientaci: místo na velitelství přistáli v kanceláři hlavního skladu.

„To ne!“ zasípal skoro stejně poděšený náčelník zásobování. „Už ti nic nedám, mrkvožroute, i kdybys měl výdejku od Pánaboha.“

Guckymu to opět zvedlo sebevědomí. „To ještě uvidíme,“ prohlásil pyšně, ale okamžitě se ztratil i se svým společníkem a tentokrát přistál správně.

„Potřebuji vaši pomoc, Greku 1,“ přivítal Rhodan Maahka. „Chceme nasadit imitace. Byl byste tak laskav a překontroloval je?“

„S radostí, pane. Sám jsem zvědav, jak se povedly.“

Oba umělí Maahkové leželi nehybně v centrále zaměřovačů. Nemohli se hýbat, protože Pozemšťané nemínili obětovat živé bytosti, i když byli stvořeni ze živé hmoty, vědomí postrádali.

„Obdivuji práci vašich biologů, každý detail je provedený dokonale,“ konstatoval Grek 1. „Mysleli na všechno, je to geniální. Mistři musí být přesvědčeni, že Maahkové sami potlačili své vědomí, aby nemohli prozradit nic, co by poškodilo jejich rasu. Úspěch je zaručen, pane.“

„Výborně, přikročíme tedy k akci. Woolverové jsou již připraveni...“

A vtom se rozezněly poplachové sirény. Muselo se stát něco nečekaného.

CREST II se pohybovala stejnou rychlostí jako sféra po rovnoběžné dráze. Vyhodnotila to snad posádka sféry jako napadení? Dosavadní zkušenosti tomu nenasvědčovaly. V soustavě Multitude posádka nereagovala ani na skutečné napadení. Zdálo se, že vůbec nejsou schopny vyhodnotit situaci, jen splnit přesně vymezený úkol.

„Provést úhybný manévry, snížit rychlost o pět procent,“ zavelel Rhodan ve chvíli, kdy Rudo chtěl vydat rozkaz ke zničení sféry.

Rozkaz přišel v poslední chvíli před střetem a sotva nějaká jiná posádka by ho byla schopna provést během zbývajících několika vteřin. Posádka CRESTU se však vždy připravovala na všechny eventuality a úhybný manévry byl naprogramován. Stačilo stisknout tlačítko a začal se uskutečňovat. Další lodě se podle Rhodanova rozkazu držely v relativně bezpečné vzdálenosti deseti milionů kilometrů a mohly reagovat mnohem pomaleji.

CREST II obletěla sféru a nyní se pohybovala nad ní a poněkud vzadu, pokud se tu daly vymezit směry. V prvním okamžiku se zdálo, že se sféra vrátila do původního kurzu. Již za několik vteřin však zaměřovači hlásili vychýlení z kurzu. CREST II zpomalila, vzápětí však zpomalila také sledovaná sféra a to více než CREST II a obě lodi se začaly opět k sobě přibližovat.

„Je čas to ukončit, Perry,“ rozhodně vyzval Rhodana Atlan. „Už nemůže být pochyb, že na nás chce zaútočit.“

„Jistě, mě ale zajímá proč,“ klidně odpověděl Rhodan.

„To je snad jasné,“ namítl Arkonidan. „Sféra dostala příslušný rozkaz ze svého řídicího centra,“

Zároveň se však přihlásil doktor Hong Kao a hlásil, že pozitroniku došla k závěru, že ke změně kurzu dochází z důvodu nízké inteligence pilota. Zaměnil CREST II s cílovou planetou a podle svého nejlepšího vědomí plní stanovený úkol.

„Co řekneš na tohle, Atlane?“ zeptal se Velký administrátor s úsměvem.

„Znamenalo by to, že každý pilot jedná podle vlastního uvážení, ale odmítám tomu věřit. Takový masový útok vyžaduje řízení z jednoho centra, jinak by androidi s nízkou inteligencí nemohli dosáhnout úspěchu.“

„Naprosto s tebou souhlasím, Atlane,“ řekl Rhodan.

„Ale pak už tomu vůbec nerozumím,“ užasl Arkonidan.

„Myslím tím, že právě zde bychom měli uskutečnit svůj záměr. Nejspíš jsme opravdu něčím vzbudili podezření řídicího centra, o to pozorněji budou sledovat, co se tu děje. Výhoda pro nás,“ konstatoval Rhodan a začal vydávat rozkazy. „Tronare, Rakale, připravte se! Notami, zapojte hyperzaměřovač!“

CREST II byla vzdálena od sféry pouhé tři miliony kilometrů, když akce začala. Nejdříve zmizeli Woolverové, kteří vyměnili impulsní zbraně za narkotizační. U cíle spatřili stejné monstrum jako v předešlém případě, určitý rozdíl tu však byl. Obluda vůbec nezaznamenala jejich přítomnost. Seděla před řídicím pultem a veškerá její pozornost byla soustředěna k přístrojům na desce a především jediné obrazovce před ní. Skoro celou ji zabírala CRESTII.

Tronar se útrpně podíval na androida, ale bez váhání stiskl spoušť narkotizační zbraně. Rakal jednal stejně a současně. Tělo obludy se pouhý okamžik zmítalo v křečích a hned na to skleslo a proměnilo se v cosi beztvareho. O půl hodiny později Tronar zapnul telekom, protože CREST II se už přiblížila na vzdálenost pouhého milionu kilometrů a byla na „doslech“.

Za pár minut po Tronarově hlášení se ve sféře materializoval Gucky s jednou imitací v náručí. Díky schopnosti telekineze mohl nehybné tělo šetrně uložit, nehrozilo mu to, co bratrům Woolverovým - totiž bolestivý pád.

Teprve když s tím byl hotov, pečlivě se rozhlédl.

„Fujtajksl,“ ulevil si znechuceně. „Ti Mistři mají hodně divný vkus.“

Okamžitě však opět zmizel a vrátil se s druhou imitací Maahka.

„Máme vzít androida s sebou?“ zeptal se Rakal Woolver.

„K čemu? Co s ním tak asi budeme, dělat? Jak dlouho bude ta medúza v bezvědomí?“ chrлил ze sebe otázky Gucky.

„Dva, tři dny určitě,“ mínil Tronar. „Přesněji to říci nemůžeme, neznáme jeho organismus.“

„Výborně, pak ho tu můžeme nechat a informovat šéfa. Skáču zpátky, mám vás vzít s sebou?“ navrhl bratrům velkoryse Gucky. Parasprinteři však dávali přednost vlastnímu způsobu přepravy. O dvě vteřiny později stáli všichni tři před Rhodanem, nic nového však oznámit nemohli. Nezbývalo než čekat, zda nepřátelská centrála zareaguje a jak. Kdyby se dostavila očekávaná reakce, bylo třeba začít uskutečňovat nejnebezpečnější část operace Andro-Beta.

4.

Minuty se nekonečně vleuly. Zaměřovači stále hlásili stovky výbuchů planet po celé mlhovině, ale sledovaná energetická sféra stále pokračovala v bezcílném letu. Atlan, Rhodan a Marshall mlčky sledovali panoramatickou obrazovku a začínalo se jim zdát, že jejich cíl - Andromeda - je stejně daleko, jako mateřská Země. Kolem se odehrávala nevidaná orgie ničení a oni neměli možnost zasáhnout. Přesto se nevzdávali svého cíle a každý další výbuch je utvrzoval v přesvědčení, že ho dosáhnout musí, že nesmí dopustit, aby do jejich galaxie vtrhli původci vší té hrůzy.

Muži u stolu mlčeli, mluvit nepotřebovali, protože věděli, že zatím nemohou nic podniknout. Na tahu byli opět Mistři ostrovů. Teprve až oni zareagují, bude možnost protitahu.

Od řídicího pultu k nim přicházel Icho Tolot. Věděli to, aniž se otočili, protože pod jeho těžkými kroky se chvěla podlaha i pult. Rhodan se na Haluťana podíval teprve když dosedl do svého křesla.

„Už to nebude trvat dlouho,“ zahřímal Tolot. „Podle mých propočtů neznámí kontroloři právě teď musí zareagovat.“

Jako by jeho slova byla signálem, sledovaná sféra zareagovala změnou kurzu a širokou parabolou zamířila ven z mlhoviny Andro-Beta. Nezasvěcenému pozorovateli by se mohlo zdát, že na můstku CRESTU II propukl zmatek. ve skutečnosti všichni plnili předem stanovené úkoly. Horečnatá činnost také netrvala déle než minutu. Za tu dobu byl propočten kurz sféry a CREST II nabrala stejný kurz a přizpůsobila rychlost. Tři obrovské stíny ji následovaly: IMPERÁTOR, NAPOLEON a ALARICH.

Bitva o Andro-Betu vstoupila do rozhodujícího štádia.

Perry Rhodan zakázal používání hyperzaměřovače. Sféra neměla být spojena s CRESTEM II žádným směrovaným paprskem, protože nebylo jasné, zda ho řídicí centrála nemůže registrovat. Ze stejného důvodu se čtyři obrovské lodi vzdálily od sféry na patnáct milionů kilometrů.

Velký administrátor byl dosti rozvázný na to, aby nepřeceňoval dosažený úspěch. Do hry muselo vstoupit ještě příliš mnoho neznámých faktorů, než aby se dal bezpečně propočíst výsledek celé akce. Pokud je řídicí centrála umístěna v mezigalaktickém prostoru, uvažoval Rhodan, je nejvyšší pravděpodobné, že čtyři obrovské lodi zaměří. Rhodan se v duchu usmál, když si představil, jak si neznámí strategové budou lámat hlavu nad tím, s kým vlastně mají tu čest.

Mistři ostrovů ovšem znali typickou konstrukci pozemských lodí a pokud by takové lodě zaměřili, měli by okamžitě jasno. Všechny čtyři válečné superlodi však teď vypadaly dosti bizarně a nikdo by v nich pozemské lodě nepoznal. Především přídatné motory změnily zásadně jejich tvar, navíc však na kulovitém povrchu byly nalepeny podivné nefunkční výčnělky z kovoplastů, které dokonale maskovaly konstrukci. Nezasvěceného pozorovatele muselo napadnout, že jde o lodě neznámé inteligence. Ze známých konstrukcí však jejich vzhled nejvíce připomínal lodě Maahků.

Energetická sféra se pohybovala po propočteném kurzu konstantní rychlostí. Z toho se dalo vyvodit, že není řízena z vnějšku, nýbrž byla zapojena automatika a do chodu byl uveden program návratu. Kritickým okamžikem byla chvíle, když sféra přešla do lineárního prostoru. Nic však neukazovalo na to, že by výpočty pozitroniky byly chybné. Stačila však malá odchylka a pronásledovatelé by ztratili sféru jednou provždy.

Právě na to Rhodan myslel, když i CREST II opustila normální prostor. Tolot, který tušil, jaké obavy Rhodana trápí, se ho pokoušel uklidnit ujištěním, že jeho vlastní výpočty se naprosto shodují s výsledky pozitroniky. Rhodan se skutečně poněkud uvolnil. Haluťanův plánovací mozek byl přinejmenším stejně výkonný jako

pozitronika, navíc však měl výhodu, že souhra obou částí jeho mozku byla nesporně dokonalejší než spolupráce lidí s pozitronikou. Netrpěl informačními šumy a jeho výsledky byly vsutku zázračné.

Když se však CREST II vrátila do normálního prostoru, jeho propočty se nepotvrdily - po sledované sféře nebylo ani památky.

„Jaké jsou rozkazy?“ zeptal se plukovník Rudo interkomem. „Podle mého by bylo nejlepší počkat zde, třeba se ještě vynoří.“

Rhodan byl smrtelně bledý, ale z očí mu zářilo nezlomné odhodlání. „Na deset vteřin se vrátíme do meziprostoru, plukovníku,“ rozkázal.

„Jako obvykle sázíš všechno na jedinou kartu,“ poznamenal jízlivě Atlan. „Jestli je tvůj odhad nesprávný, pak už tu sféru nikdy nenajdeme.“

„Na dvou koních se jet nedá,“ stejně ironicky odpověděl Rhodan. „Jinak řečeno, nemůžeme se řídit dvěma rozdílnými teoretickými předpoklady najednou a já dávám přednost činnosti před trpným čekáním.“

Deset vteřin je nepatrná chvílka, někdy se ale zdá být věčností. Konečně uplynuly, CREST II se vrátila do normálního prostoru a současně zaječely poplachové sirény. Energetická sféra se pohybovala ve vzdálenosti pouhých pěti kilometrů od CRESTU II. Pokud měla řídicí centrála možnost pozorovat okolí sféry, museli už být Pozemšťané objeveni a jejich úmysl byl naprosto zřejmý. Potom mohli být buď odlákáni nesprávným nasměrováním sféry, nebo zavlčeni do pasti.

„Radím k nejvyšší opatrnosti, Perry,“ řekl naléhavě Atlan. „Jestli nás zaměřili, mají čas nastražit nám past a sám víš jak jsou bezohlední.“

„Výjimečně s tebou souhlasím,“ odpověděl Rhodan s očima upřenými na obrazovku. „Budu opatrný, dokonce velice opatrný, ale to mi nezabrání sledovat sféru až k cíli.“

O deset minut později sféra opět zmizela v meziprostoru a Rhodan se spokojeně usmál. „Pokračujeme v pronásledování sféry podle původního plánu, Rudo. Budeme vstupovat do meziprostoru všemi loděmi současně a stejně tak se vracet. Délka jednotlivých etap se však bude měnit tak, aby nám nemohla uniknout! nějaká změna kurzu sféry,“ instruoval Rhodan plukovníku.

„Rozkaz, pane!“ zaduněl Epsalanův bas. „Přechod do meziprostoru za třicet vteřin a dále podle plánu.“

„Ještě něco, pošlete mi sem poručíka Hendersona,“ dodal Rhodan.

„Co bude dělal velitel stíhačů v meziprostoru?“ podivil se Atlan.

Než mohl odpovědět, byl Rhodan ohlušen Tolotovým smíchem a musel si zacpat uši. Lidský hlas v tom burácení zanikal jako bzucení mouchy při hromobití. Ten výbuch trval několik vteřin.

„Omlouvám se, pane,“ řekl tišeji Tolot, když se konečně ovládl. „Vaše prozíravost je zcela výjimečná. Admirál však samozřejmě nemůže tušit, že už plánujete nasazení průzkumníků.“

„A to mě na tu myšlenku přivedl právě on,“ zamumlal Rhodan. „Copak jsi mi neradil nejvyšší opatrnost, Atlane?“

„Jistě, ale tohle jsem zrovna na mysli neměl,“ ohradil se rozhořčeně Atlan. „Zase už chceš strkat nos někam, kam nemáš. Vždyť o tom prostoru nic nevíš.“

„Právě,“ namítl Rhodan. „Kdybych věděl, nemusel bych ho zkoumat.“

„Z tvých záměrů mi naskakuje husí kůže,“ odsekl Atlan.

Henderson se vrátil do své kabiny zamyšlený. Ne, že by se bál nasazení, o němž ho Rhodan informoval. Riziko potřeboval k životu stejně jako vzduch. Dosud mu však nebyly dostatečně jasné cíle a způsob nasazení. Zatím měl vyhledat pouze čtyři schopné a odvážné muže pro nesmírně nebezpečnou akci.

Poručík se zasmál. Rhodan si zřejmě neuvědomil, v čem bude problém. Všichni stíhači měli pro takovou práci osobnostní předpoklady i kvalifikaci, ale on bude muset vybrat čtyři a ostatní se budou cítit odstrčení. Nedalo se nic dělat. Bude muset volit podle jiných kritérií. Tentokrát potřebuje nejen odvážné a dokonale vycvičené, ale i skutečně ostřílené, ba protřelé staré harcovníky, kteří mají každý trik v krvi a nic je nepřekvapí.

Poručík se pohodlně opřel v křesle, zapálil si a začal v duchu hodnotit své lidi jednoho po druhém. „Burdick, hm,“ mumlal si.

Poručík Ray Burdick byl veteránem mezi stíhači. Bylo mu čtyřiačtyřicet, na pohled jen kost a kůže, ale sílu měl. Osvědčil se už mnohokrát, naposledy při útoku na zařízení na jižním pólu Hororu. Rozhodně patřil do užšího výběru. Japonec Taka Hokkado byl druhým nesporným kandidátem. Byl stále ještě seržantem, ačkoliv by podle Hendersona měl být aspoň nadporučíkem. Zanedbávání formálních předpisů mu však vytrvale bránilo v postupu, ale jemu to nevadilo. Docela mu stačilo, že byl pravidelně nasazován do nejnebezpečnějších akcí, byl po léta mistrem CRESTU II v karate a byl velmi oblíben mezi posádkou.

Finsch Eysman byl docela jiný případ. Henderson se ušklíbl, když ve svých úvahách dospěl k jeho jménu. Mladého poručíka kdekdo bral jako měkkotu. Poručík však věděl, že když jde do tuhého není vůbec slabý. Naopak, byl velice energický a chytrý. Pro něj byl také nesporným kandidátem.

Teprve u čtvrtého jména zaváhal. Seržant Bron Tudd a poručík Conrad Nosinsky měli své přednosti i nedostatky a bylo těžké volit mezi nimi, nakonec se rozhodl pro Tudda. Bron byl protivný a nechutný, zarostlý, stále žvýkal tabák a plival kolem sebe, daly by se jím strašit děti. Nikdy však neztrácel rozvahu ani smysl pro humor. Dokonce ani když ho vynášeli z hořících trosk na Quintě. Nosinsky byl naproti tomu fanatik, to se Hendersonovi nelíbilo a bylo to také nebezpečné. Fanatismus mnohdy zaslepuje.

Henderson dokončil výběr, spojil se interkomem s vybranými muži a nařídil jim, aby se dostavili do hangáru space jetu 101.

Hlášení IMPERÁTORA, NAPOLEONA i ALARICHA byla stereotypní: „Cíl nezaměřen“. Ani zaměřovači CRESTU II na tom nebyli lépe.

Atlan vypnul spojení a otočil se k Rhodanovi. Pohled Arkonidanových narudlých očí svědčil o silném rozčilení. „I tak kontrolujeme jen malíček výsek prostoru, doufám, že si to plně uvědomuješ,“ zaútočil na Rhodana.

Rhodan mlčky přikývl, ale Marshall řekl svým obvyklým, takřka lhostejným způsobem: „Najdeme tu centrálu, protože nám nic jiného nezbývá“.

„Správně!“ zapištel Gucky, jehož objevení ostatní ještě nestačili ani zaregistrovat. „A kdyby ne, tak máme ještě trumf, který nebyl ve hře. Myslím sebe,“ dodal vítězně Myšob, když viděl nechápavé pohledy přítomných.

„No, to jsme to vyhráli, pěkný trumf,“ sarkasticky poznamenal Marshall.

„Jak to myslíš?“ podezíravě se zeptal Gucky, kterému se nepodařilo vloupat do Marshallova mozku.

„Nejseš snad pěkný?“ odpověděl otázkou Marshall.

Gucky se tou odpovědí spokojil, i když si nebyl docela jistý, že byla myšlena vážně. Použil ji však k výpadu proti Rhodanovi. „Slyšíš? A tos mi tuhle říkal, že zarůstám špekem. John si to nemyslí!“

„Dobrá,“ souhlasil Rhodan. „Odpustím ti dietu. Řeknu to Bernardovi.“

„Ne,“ zaječel Gucky. „Majorovi ne! Ty jeho posměšky nesnáším. Ostatně když trochu zhubnu, budu vypadat ještě lépe.“

„Teď konečně chápu, proč se poslední dobou stále točí kolem astronomické observatoře,“ komentoval Guckyho prohlášení Marshall. „Je tam hezká mladá hvězdářka.“

„No a?“ uraženě se ohradil Gucky a nejistě se rozhlížel. „Nové snímky Mléčné dráhy jsou opravdu úchvatné, studujeme je spolu.“

Po těchto slovech se raději teleportoval. „Závidím mu,“ řekl melancholicky Atlan, když zmizel. „Rád bych byl tak sebejistý.“

„Mylíte se, ten malý má také hodně starostí,“ namítl Marshall. „Často je to jen hra, která má zakrýt jeho myšlenky. Dělá si velké starosti o dceru a syna.“

„Máte pravdu,“ přisvědčil Atlan. „Jednou jsem si toho všiml, ale on to všechno obrátil v žert a myšlenky čist nedokáží, na rozdíl od vás, Johnne!“

„V jeho případě to není zas tak velká výhoda,“ konstatoval Marshall. „Ten malý dovede falšovat myšlenky přímo dokonale, v tomto případě jsem si však jistý, že se nemýlím.“

Rhodan sledoval rozmluvu, ale nemyslel na Guckyho, ale na Mory. Už dlouho neměl žádné zprávy od manželky a samozřejmě ani ona od něho. Plánovali společný pobyt na Zemi, ale stále to nevycházelo a ukončení akce Andromeda bylo v nedohlednu. Netýkalo se to však pouze jeho nebo Guckyho. Celá posádka CRESTU II už nutně potřebovala odpočinek nejen fyzický, ale především psychický, chvíli pohody mezi svými blízkými. Rhodan se zasnul a jen vypětím vůle se vrátil do reality.

„Vítej zpátky,“ řekl všímavý Atlan. „Už jsem myslel, že tě budeme muset vytrhnout ze snění, i když ti jako starý, osamělý žoldák to snění závidím. Já už příliš dlouho nemám o čem snít - nemám vlast, domov, ani ženu.“

„A to říkáš ty, který víš nejlíp z nás, že nezáleží na tom, kde jsi se narodil?“ zaprotestoval Rhodan. „Záleží na pocitu sounáležitosti, a ten ty máš, tvou vlastní už není Arkon, ale Terra, a ty to víš.“

„To je jen polovina pravdy, pane,“ ozval se Marshall, telepat a šéf sboru mutantů. „Arkonidané a lidé jsou již dávno pokrevními příbuznými. Už před deseti tisíci léty si mnozí arkonští kolonisté a vojáci vzali Pozemšťanky. Kdo z nás teď může tvrdit, že v sobě nemáme arkonskou krev? Víc než to, máme tolik společného, že mě napadá, zda nemáme daleko starší společné předky. Mnohé antropologické výzkumy takovou hypotézu potvrzují.“

Atlan byl zřejmě potěšen. „O těch výzkumech nic nevím, Johnne, kdy jste se to dověděl?“ zvolal.

„Před třemi týdny, pane, z vědeckých filmů, které dovezl ANDROTEST III. Samotné výzkumy jsou již tři roky staré,“ informoval lorda admirála Marshall.

„Tak se mi zdá, že se z nás stávají úplní ignoranti,“ řekl Atlan, ale zřejmě v dobrém rozmaru. „Je nejvyšší čas, abychom se znovu začali zabírat uměním, vědou a kulturou, Perry.“

Také Rhodan se usmál. „Kultura potřebuje i své ignoranty, příteli, to oni leckdy objevují nové hodnoty, protože neznají ty staré. Přesto ti dávám za pravdu a slibuji, že se budeme věnovat kultuře, jakmile budeme s Mistry ostrovů jednou provždy hotovi.“

„Pozor! Sledovaná sféra podle propočtů míří k tmavému kosmickému tělesu. Všichni na svá místa. Letíme k tmavé planetě!“ zahřímál z amplionů hlas plukovníka Rudo a zároveň se rozezněly sirény.

Když sirény ztichly, byli již všichni na svých místech a rozhostilo se ticho. Nikdo nemluvil. Pouze hlášení zaměřovačů a střediska řízení palby se ozývala v pravidelných intervalech.

Cíl byl nalezen. Nejhorší je však teprve čekalo...

Čtyři válečné superlodi se pohybovaly pomalu a obezřetně. Tmavá planeta zůstávala stále ještě pouhou domněnkou, ale pravděpodobnost její existence byla poměrně vysoká. Zde, 11 210 světelných let od hranic mlhoviny Andro-Beta byl osamělý svět, mimo sluneční soustavu.

Perry Rhodan se osobně ujal řízení operace „Tmavý svět“. Jeho rozkazy byly krátké a přesné a byly prováděny stejně rychle a přesně. Posádka mu stoprocentně věřila a Rhodan s tím kalkuloval. Věděl, že zdaleka není neomylný, ale důvěra pomáhá zvyšovat výkonnost mužstva.

Lodě stále zpomalovaly a jejich kurz dostával tvar elipsy. Rhodan rozkázal, aby se lodě rozdělily. CREST II a NAPOLEON se měly přiblížit k hypotetické planetě zprava, IMPERÁTOR a ALARICH zleva.

Zaměřovači horečně pracovali, ale jejich práce byla ztížena tím, že platil přísný zákaz použití zaměřitelných paprsků. Bylo důležité nepozorovaně se dostat co nejbližší k nepříteli. Zaměřovači mohli tudíž použít pouze přístroje pracující v infračerveném pásmu a energorádioskopy. Normální optika tmavý svět nemohla zaznamenat.

Rhodan byl o výsledcích zaměřovačů průběžně informován, ale na obrazovce před sebou viděl pouze sledovanou sféru, která teď přešla na eliptickou dráhu. Propoččet dráhy ukázal, že buď musí být hypotetické těleso obrovské, nebo byla sféra navedena na oběžnou dráhu.

Rhodanovi se na klíně nečekaně zhmotnil Gucky. „Musíš mě nechat skočit, šéfe. Atlanovi parasprinteři jsou za této situace nepoužitelní,“ zaprosil.

„A kam bys chtěl skákat, malíčký?“ zeptal se ho Rhodan a poškrábal ho v zátylku. „Vždyť ještě ani nevíme, zda je před námi skutečně planeta.“

„Samozřejmě, že je tu planeta. Kosmickou loď nebo umělou základnu by infračervené přístroje objevily. Pouze zcela vyhaslou planetu by nebyly schopny zaznamenat,“ dovozoval Gucky.

Rhodan však zavrtěl hlavou. „Trpělivost, maličký. Jsme vzdáleni patnáct milionu kilometrů od sféry. Pokud se opravdu pohybuje kolem řídicí centrály, musí tam být dost zdrojů energie, a ty brzy zaměříme.“

„Nevím, zda je rozumné čekat tak dlouho,“ namítl Atlan. „Příliš riskujeme. Nesmíme zapomínat na bezohlednost našeho nepřítele. Jestliže o nás vědí, určitě nám nastražili past, udeří první a zničí nás. Proto navrhuji zničit Temný svět gravitačními bombami.“

Gravitační bomby byly zbraněmi hromadného ničení. Byly účinnější než arkonské bomby a nepotřebovaly nosiče: byly vyzařovány po energetické spirále z obrovské vzdálenosti. Po zásahu cíle, ať již to byla kosmická loď nebo planeta, byla jeho energetická struktura vyrvána z prostorové struktury čtyřrozměrného světa.

„Ne!“ rozhodl Rhodan po krátkém přemýšlení. „Kdybychom použili G-bombu aniž bychom k tomu byli donuceni, dostali bychom se na úroveň Mistrů ostrovů. Použijeme ji pouze v případě, že všechny ostatní prostředky selžou a hrozící nebezpečí bude opravňovat totální zničení nepřítele.“

„Tvůj humanismus tě jednou bude stát krk, Perry!“

Rhodan přešel Atlanovu poznámku mlčky. Přeli se už tolikrát, že bylo zbytečné opakovat argumenty, které oba znali. Rhodan nemohl přistoupit na to, že účel světlí prostředky, i když někdy, jako v tomto případě, použití krajních prostředků podstatně snižovalo riziko operace.

„Máš pravdu, šéfe,“ přidal se k Rhodanovi Gucky, který zřejmě zase odposlouchával Rhodanovy myšlenky.

„Ale Atlan to ani tak nemyslel, má pouze obavy, že budeš jednat neopatrně.“

Rhodan se jen pousmál, sám se kolikrát přesvědčil, že Atlanovy drastické návrhy často nebyly míněny vážně, byl to Arkonidanův způsob varování před neopatrností. Zbytečné násilí odsuzoval stejně jako Rhodan.

„Sféra změnila dráhu a přibližuje se ke středu původní dráhy,“ hlásilo zaměřovací středisko.

„Planeta stále nezaměřena?“ zeptal se už netrpělivě Rhodan.

„Zatím... Okamžik, právě jsme zachytili impulsy ze středu propočtené dráhy. Musí tam být stroje na jaderné bázi.“

Na obrazovce zaměřovače energie se zároveň objevila jasně zelená skvrna rozptýleného záření. Na černém pozadí mezigalaktického prostoru bíla do očí. Sféra mířila k této skvrně. Samotná planeta však stále nebyla vidět.

„Přiblížíme se na vzdálenost deseti milionů kilometrů,“ velel Rhodan.

„Tradiční lehkomyšlnost,“ zavrčel Atlan.

„Musíme dostat planetu na obrazovku, Atlane!“ rozhodně prohlásil Rhodan. „Nemohu tam někoho poslat, aniž bych věděl, co nás tam čeká.“

Lodě Pozemšťanů se opět začaly přibližovat k stále jen propočtenému středu. Teprve když byly od něj vzdáleny pouhých jedenáct milionů kilometrů, objevila se na obrazovkách infračerveného vyhledávání slabě světélkující skvrna. Signalizovala velice chladné těleso, přece jen však teplejší než okolní prostor.

Ve vzdálenosti deseti milionů kilometrů lodě vypnuly motory a začaly se nehybně vznášet v prázdnu.

Antigravitační pole je udržovalo v stále stejné vzdálenosti od tajemného cíle.

Maximální zvětšení konečně přineslo první konkrétní údaje: těleso mělo diskovitý tvar; střed slabě světélkoval, okraje byly tmavší, což napovídalo, že je tam silná vrstva ledu. Planeta musela mít kdysi plynou atmosféru, která v mrazu kosmického prostoru zmrzla. Přesně ve středu byl jasnější bod ze kterého vycházelo rozptýlené záření. Sféra se pomalu blížila právě k tomuto bodu. Náhle bod zazářil a zářipět pohasl.

„Podzemní hangár,“ konstatoval Atlan. „Rád bych věděl, kolik takových sfér tam ještě mají.“

„Brzy se to dozvíme,“ zavěštil si Rhodan.

Mistři ostrovů musejí být hodně nervózní, když je nepředvídaná komplikace s jednou z tisíců sfér tolik znepokojila. Jejich podezřivost vzrostla na nejvyšší míru a zřejmě podezírají především mě. Koho jiného by také mohli podezírat? Roboty na kontrolní stanici určitě ne, roboti jsou vždy loajální ke svým pánům a Mistři se postarali, aby se k jejich programům nikdo kromě nich nemohl dostat. Jako vždy použili ten nejděbelnější způsob. Jakýkoliv pokus o vnější zásah povede k jadernému výbuchu.

S tou opatrností to však přehánějí. Víím, že kdybych se dopustil nějaké chyby, splní svou hrozbu a zničí můj lid. Proto plním všechny jejich rozkazy už ani nevím jak dlouho. Od doby, co jsem uvězněn v tomto Modulu, jsem ztratil přehled o čase. Není tu kalendář ani hodiny a ani na povrchu, kdybych se tam dostal, není nic, čeho bych se mohl chytit. V mezigalaktickém prostoru nejsou dny a noci, jen věčná tma a prázdno.

Jsem už asi velmi starý, ale stále si udržuji všechny své schopnosti. Moje duševní energie se sytí mou schopností přetvářet energii v hmotu, schopností spíše pudovou než rozumovou. Asi jsem ji zdědil po předcích, kteří patrně byli okolnostmi donuceni rozvíjet tuto svou schopnost pro přežití. Nevím to jistě, ale jiné vysvětlení neznám. Musela to být cíleně rozvíjená schopnost a právě pro tuto schopnost mě využili Mistři ke svým zločinným cílům.

Odvolaná sféra se musí co nevidět vrátit. Já jsem se žádné chyby nedopustil. Příčinou tajemných událostí musí být neznámý nepřítel Mistrů. Je mi sympatický už proto, že proti Mistrům bojuje. Bohužel jsem se již nejednou přesvědčil, že Mistři likvidují své nepřátele rychle a nelítostně a nechci, aby se obětí stal i můj lid. Proto těm cizincům nemohu pomoci, ba co víc, musím přispět k jejich zničení. Čím dříve budou zničeni, tím méně bude hrůz.

Už mě zase signál upomíná, abych podal zprávu. Zažil jsem už mnoho akcí, ale mí utlačovatelé nikdy nebyli tak nervózní. Ta cesta halou, kde čekají roboti, aby zabezpečili přistání vracející se sféry, mě přivádí k šílenství. Mezi těmi čtyřrukými obry, kteří si mě nevšímají, ztrácím sebekontrolu. Mají svůj program a zajímají se jen o sféry. Já pro ně nepředstavuji žádné nebezpečí.

Tentokrát jsem ztratil kontrolu natolik, že jsem se na jednoho z těch obrů vrhl a začal bušit pěstmi do jeho kovové lebky. Řval jsem jako pomínutý. Robot mě klidně jednou paží odstavil a nechal stát. Vzpamatoval jsem se. Ti roboti museli vědět, že jsem proti nim slabý a nemohoucí, jinak by mi ten incident neprošel tak hladce.

To mě opět popudilo, ale už jsem se nenechal strhnout k nějaké nepředloženosti a pospíchal do komunikační místnosti. Na stěnách byly obrazovky, ale Mistři se na nich nikdy nezjevili, nevěděl jsem jak vypadají; zda vůbec mají tělo. Pouze při spojení s představiteli porobených národů se obrazovky rozsvěcely a já jsem viděl, s kým mluvím.

„Referuj, Baar Lune!“ ozvalo se ze stereoampliónu. Byl to mechanický hlas, který nemohl patřit živé bytosti. Mistři asi nechávali mluvit za sebe roboty. Nechápal jsem, proč to dělají, proč nemohu slyšet jejich hlas.

V podstatě jsem neměl co hlásit. Všechno důležité bylo už obsaženo v předchozím hlášení, od té doby se nic neobvyklého nepříhodilo. Mistři hlášení vyslechli a přerušili spojení. Na nic se nezeptali, nevyjádřili spokojenost ani nespokojenost. Byl jsem propuštěn, mohl jsem odejít, to bylo vše.

Když jsem se však vracel přistávací halou, zjistil jsem, že se něco změnilo. Hukot mi prozradil, že byly spuštěny naváděcí mechanismy. Znamenalo to, že sféra je už opticky zachycena a naváděna a přistávací šachta bude co nejdříve otevřena a vzduch začne unikat do prostoru. Roboty a zařízení to ohrozit nemohlo, mě však ano. Rozběhl jsem se do své kontrolní místnosti, zavřel se v ní a zapnul vnitřní teleokruh.

Přiznávám, že sám jsem byl velice napjatý. Věděl jsem, že ve sféře se objevili cizinci a proto jsem nařídil její návrat. Stačilo vyslat jediný signál. Vzhledem k pouze pudové inteligenci androidů se při konstrukci sfér počítalo s možností mimořádných událostí, které nedokáží zvládnout.

Ale to, co se stalo, se vymykalo všem dosavadním zkušenostem!

Na okamžik všechny zvuky přehlušilo vytí něčeho podobného orkánu, to když se přistávací šachta otevřela, a dokonce obraz na obrazovce, zachycující přistávací halu, se zamlžil. Potom začala jiskřit, to když bylo vytvořeno energetické pole, zabezpečující bezpečné dosednutí přistávajícího objektu. Mám dojem, že v té chvíli jsem ani nedýchal. Sféry nebyly konstruovány pro měkké přistání - měly dopadnout na planetu a vybuchnout. Pokud automatika Modulu se dopustí sebemenší nepřesnosti, neku-li chyby, celý Modul přestane existovat během několika vteřin!

Nestalo se. Obrazovka přestala jiskřit, orkán se utišil a já viděl vnitřek sféry na obrazovce. Rozeznal jsem skořápku androida a dvě cizí bytosti, které mi však byly nějak povědomé. Ležely nehybně. Cizinci se mi trochu podobali, ale byli mnohem větší, skoro jako roboti, kteří se nad nimi skláněli. Najednou jsem si vzpomněl: Maahkové, byli to Maahkové.

Zřejmě byli mrtví, kdežto android jevil známky života i když byl patrně v bezvědomí. Zaťal jsem pěsti v bezmocném vzteku, když jsem viděl, že jeden z robotů ho bez váhání zničil energetickou zbraní. Mistři robotům vštípli svou vlastní morálku: Životy jiných bytostí si cenili jen pokud je potřebovali. Nepotřebné nelítostně ničili, i když je ničím neohrožovali, dokonce jim nebyli ani na obtíž. Stačilo, že byli zbyteční.

Jednou mě čeká stejný osud. Mistři však přece jen podcenili mé schopnosti a technické znalosti, ačkoliv je využívali. Dokázal jsem sestavit odposlouchávací zařízení, které přenášelo veškeré hovory z komunikační místnosti na mé kontrolní stanoviště. Mikrokamery zachycovaly také vše, co se v komunikační místnosti dělo.

Roboti okamžitě odnesli mrtvá těla Maahků do komunikační místnosti, aniž by tušili, že vidím a slyším vše, co se tam děje.

Prvně jsem uviděl, že se rozsvítila největší obrazovka, ale objevili se na ní zase jen roboti. Roboti z Modulu jim referovali o události a předvedli těla obou uniformovaných Maahků. Potvrdili také mou domněnku, že oba jsou mrtví. Z rozmluvy jsem pochopil, že Mistři předpokládali útok odbojných skupin Maahků z blízké trpasličí mlhoviny.

Mistři měli již dříve potíže s tímto nejudatnějším z porobených národů. Při nejmenší zámince proti nim zasahovali s největší krutostí. Jejich technická převaha jim to umožňovala. Pokud útok na sféru Mistři zhodnotí jako povstání, je celý jejich národ mrtvý jako ti dva, co byli nalezeni ve sféře.

Ti mrtví mi byli záhadou. Z údajů automatiky sféry jsem věděl, že nikde nepřistála, ostatně měkké přistání by pilot ani nezvládl. Silovým polem však nemohli proniknout, aspoň podle toho, co jsem o schopnostech Maahků věděl. Jak se tedy do sféry dostali - a proč potom zemřeli?

Také Mistřům to zřejmě vrtalo hlavou, protože se v komunikační místnosti objevila skupina medirobotů a uložila těla na antigravitační pitevní stůl. Co však chtěli zjistit? Anatomii a fyziologii Maahků přece znali dokonale...

Brzy jsem se dozvěděl odpověď: Mistři chtěli znát příčinu smrti. To ale bylo k smíchu, ve sféře nebyla vodíko-čpavková atmosféra a oba se museli prostě udusit. Proč se však odvážili do cizí lodi bez ochranného obleku, na to pitva nemohla odpovědět. Přesto jsem byl velmi zvědav na výsledky.

Roboti odstrojili první mrtvolu a jeden z nich se skalpelem sotva dotkl nahé kůže a najednou obě těla, pitevní stůl, celou skupinu medirobotů a jednoho ze strážných robotů strávila ohnivá koule.

Musel jsem zavřít oči, protože jsem byl oslněn, bylo mi však jasné, co se stalo. Maahkové se pojistili proti tomu, aby někdo z nich mohl něco prozradit pod nátlakem. Jakmile byly narušeny periferní nervy, došlo k jadernému minipožáru. Také zavádění sond při psychovyslechu by ho stačilo vyvolat. Začal jsem se šíleně smát z radosti, že mí utlačovatelé vyšli naprázdno.

Na druhou stranu jsem nechápal, proč je ty události tolik znervózňují. Sféry pokračovaly v systematickém ničení všech planet mlhoviny. Útočníci tím byli odsouzeni k zániku, ať již přišli odkudkoliv a s jakýmkoliv záměry.

Když koule pohasla, na podlaze doutnalo jen několik součástek z robotů. Těla byla pryč, jakoby zmizela beze stopy. Mistři opět přerušili spojení. Moje napětí povolilo a dílčí jsem si trochu odpočinout, ale než jsem si lehl, rozezněly se poplachové sirény...

„Nic, co bychom mohli zaměřit,“ hlásil major Notami.

„A jak to vypadá na povrchu?“ chtěl vědět Rhodan.

„Dokonale pustý, pane,“ oznámil. Notami. „Žádná atmosféra, ani stopy po technických zařízeních, jen několik kilometrů silná vrstva ledu.“

„Výborně!“ zvolal Rhodan. „Zřejmě ještě nevědí, že jsme nablízku. Lodě zůstanou na svých pozicích. Maximální úspora energetické spotřeby zůstává prvořadým úkolem. Poručík Henderson se dostaví ke mně.“

Myšob Gucky, který dosud seděl tiše, pronikavě hvízdal. „To se dělá? Opravdu chceš nechat ležet ladem schopnosti svého nejlepšího mutanta? Proč má k Temnému světu letět Henderson, když tam mohu klidně skočit, všechno prozkoumat a zase se teleportovat zpátky. Dokáže to snad Henderson? Já dokážu...“

„...divy,“ jízlivě mu skočil do řeči Rhodan. „Co takhle vzdát se karotky, co právě chroupáš?“

„To není fér, o to tu přece nejde,“ protestoval rozhořčeně Gucky.

„O to skutečně nejde,“ řekl už vážně Rhodan. „Věř mi, že tvé schopnosti nepodceňuji. Nepřítel o nich ovšem neví. Kdybys dokázal vystupovat jako normální člověk a spoléhal na své nohy, pak prosím.“

„Ne!“ vykřikl zděšeně Myšob. „To raději přenechání prvenství Hendersonovi. Máš pravdu, k čemu bych tam byl, kdybych nesměl předvést své schopnosti, že? Ale co, když se Henderson dostane do potíží? Konec konců je to jen normální člověk, i když proti němu nic nemám, ale je to tak...“

„Potom zasáhneš, maličký. Jsi náš poslední trumf,“ řekl Rhodan.

Gucky byl okamžitě na koni a chtěl tu myšlenku rozvést, ale Rhodan ho rázným gestem umlčel, protože Henderson už vystoupil z výtahu a šel k Rhodanovi. Poručík měřil bezmála dva metry, byl světlavý, štíhlý a svalnatý, takový, jak si kosmonauty představovali kluci na Zemi. Bleděmodré oči zářily v opáleném obličejí a na rtech mu pohrával úsměv. Miloval superrychlé stroje a sebevražedné úkoly.

„Už jste uvažoval o cíli svého nasazení?“ zeptal se Rhodan.

„Ano, pane. Jiný než Temný svět mě nenapadl,“ řekl Henderson.

„Máte samozřejmě pravdu,“ přisvědčil Rhodan. „Vaším úkolem bude co nejrychleji a nepozorovaně, pokud to bude možné, doletět k Temnému světu a několikrát ho obletět těsně nad povrchem. Tím myslím výšku do sta metrů, v této výšce vás nezaměří. Musíte zjistit, zda na povrchu nejsou nějaká nezjištěná zařízení a především přesnou polohu přistávacích šachet. Potom se vrátíte po stanovené trase. Propočtený kurz vám předá hlavní navigátor - nesmíme dopustit, aby váš návrat umožnil nepříteli určit naši polohu. Akce je vrcholně nebezpečná a tudíž vám pouze navrhuji, abyste se jí ujal. Není to rozkaz.“

„Jsem připraven, pane!“ bez přemýšlení odpověděl Henderson. „Děkuji, poručíku. Zlomte vaz!“

5.

Poručík Henderson se vynořil z výtahové šachty a okamžitě se rozkašlal, kabina byla plná kouře. „Poručíku Burdicku, vypněte tu svou továrnu na kouř. Za chvíli nebude vidět ani na přístroje!“ zachraptěl vztekle.

„Vypněte?“ přeptal se poručík, když vyndal dýmku z úst. „Máte divnou představu o kouření.“ Dýmku však přece jen vyklepal.

Bron Tudd vyplivl neuvěřitelné množství slin hnědých od tabáku přesně na žhavý tabák a zavrčel: „Jednou z toho ještě chytne loď!“

Henderson potlačil úsměv. Při nejmenším tři ze čtyř členů jeho posádky se rozhodně nemohli pochlubit vybranými způsoby, ale pod drsnou slupkou bylo dobré jádro. Byli to chlapi na svém místě a věděli si rady v každé situaci.

Finsch Eysman stál v rohu a byl zřejmě na rozpacích. Byl to gentleman a nepatřil mezi stíhače. Zařadit se do jejich komanda mu dělalo potíže, musel „roztát“, jak se vyjádřil Henderson.

„Je všechno jasné, chlapi?“ zeptal se Henderson.

„Ano, pane,“ odpověděl za všechny navigátor Taka Hokkado, který dosud nepromluvil. „Čekáme jen na povel ke startu.“

„Dobře. Hokkado, vy zůstanete na svém místě navigátora. Eysman a Burdick se postarají o palebnou ochranu. Tudd bude odpovídat za zaměřování, zůstane zde,“ rozhodl Henderson.

Eysman a Burdick zmizeli v antigravitační šachtě a pospíchali k dělům, Henderson se posadil na místo pilota a ohlásil kapitánu CRESTU II, že space jet je připraven ke startu.

Povel ke startu přišel o minutu později. Muži zaklapli hledí u přílebských ochranných oděvů a zapojili mikrofony, s kovovým cvaknutím se zaklaply magnetické zámkové bezpečnostních pásů. Z panoramatické obrazovky zmizel hangár. Obrazovka zčernala. Zobrazovala úsek prázdného prostoru, viditelný otevřenou branou hangáru. Zároveň začalo pracovat zaměřovací zařízení jetu. Stroj se dal do pohybu.

„Mám ho!“ ohlásil Tudd ještě než stroj opustil hangár. Těsně potom vystřelil do černého prostoru. Byl skutečně vystřelen odpuzujícím polem, protože impulsní motory bylo možné zapnout až v dostatečné vzdálenosti od mateřské lodi. Absorbéry přetížení pracovaly na plný výkon a umožňovaly posádce pracovat s maximálním soustředěním. Po zapnutí impulsních motorů se rychlost jetu ještě zvýšila. Kotouč Temné planety se blížil závratnou rychlostí a brzy zaplnil celou obrazovku.

„Vypadá to jako kus žvýkačích tabáků, jen si někdo ukrojil moc velké sousto,“ zamumlal seržant Tudd, nadzvedl hledí a odplivl si pod sebe.

„Vzdálenost dvě stě tisíc kilometrů,“ ohlásil Hokkado. „Přejete si na tu věc narazit, pane?“

Sven se pousmál. Líbil se mu klidný, neosobní tón Hokkadova dotazu. Jiný by určitě zpanikařil. Záměrně vyčkal ještě vteřinu než prudce změnil směr letu. Tmavý stín, který Tuddovi připomínal jeho oblíbený tabák, se odsunul na kraj obrazovky. Ve vzdálenosti sto tisíc kilometrů od planety Henderson provedl brzdný manévr všemi prostředky, zapojil motory i antigravitační zařízení. Tentokrát už absorpční mechanismy nestačily. Bezpečnostní pásy se zařizly do těl posádky a každý lapal po dechu. V jetu to skřípalo a vzdychalo, jako kdyby to byla živá bytost. Když tlak povolil a šumy ustaly, byl jet pět tisíc kilometrů nad povrchem tajemné planety.

„Zaměřili jste něco?“ vykřikl Henderson.

„Ani myš, pane,“ odpověděl Tudd. „Myslím si...“

Zmlkl, jako když utne. Poručík se ho již také na nic nezeptal. Viděl to a reagoval bleskurychle. Trhnutím páky prudce změnil směr letu.

„Opevnění!“ klidně oznámil seržant. „Střílejí jak záložáci o dovolené. Pozor, šéfe. Teď to bouchne.“

Paprsek šlehl černým prostorem a poručík znovu stočil jet a hned prudce zabrzdil. „Finschi! Rayi! ke mně!“ zařval zároveň do mikrofonu.

Další dvě střely už byly přesnější. Zasáhly sice jen ochranný štít, ale celý stroj se otřásl. Eysman a Burdick se vynořili z výtahové šachty a posadili se do rezervních křesel. Henderson byl spokojený. Pilotní kabina byla chráněna lépe než palebná postavení, i když proti přímému zásahu by také neobstála.

„Výška tisíc metrů, pane,“ hlásil Tudd. „Palba ustala.“

Henderson napjatě sledoval údaje přístrojů před sebou. Museli se dostat ještě níž, přejít do hloubkového letu. Sáhl po páce. Čtvrtý výstřel zdola zaznamenat nestačil. Pohltla ho tma...

„Ztratili jsme ho, pane!“ ohlásil náčelník spojařů a Rhodan zbledl. Polohový paprsek měl podle rozkazu stále spojoval CREST II s Hendersonovým jetem. Hendersonovi to nemusel připomínat, byl to obvyklý způsob, který používal už mnohokrát. Paprsek se nedal zaměřit a ústředí mohlo přesto sledovat pohyb vyslaného člunu. Sámozřejmě tu byla ještě možnost, že space jet se dostal na odvrácenou stranu planety, ale nebylo to pravděpodobné a v souvislosti se zaznamenanými energetickými výboji téměř vyloučené. Průzkumný stroj byl sestřelen!

Za Rhodanem něco bouchlo jako přehuštěný balónek. Otočil se. Gucky byl pryč. „Kam...,“ začal Rhodan, ale nepokračoval. Bylo to jasné.

„Viděl jsem ho jen koutkem oka,“ řekl Atlan, který stál vedle Guckyho. „Zaklapl náhle přílbu a byl pryč. Myslíš, že telepaticky zachytil volání o pomoc někoho z posádky jetu?“

Rhodan pokrčil rameny. „Co zaslechl nevím, ale že se tam teleportoval je jisté, pokud v případě Guckyho je vůbec něco jisté. Je hrozný individualista.“

„Rozhodně mě však měl vzít s sebou,“ prohlásil rozhořčeně Melbar Kasom, který právě přicházel od spojařů.

„Asi měl hrozně naspěch,“ poznamenal Atlan.

„Možná, že jsem tam Hendersona něměl vůbec posílat!“ zamumlal Rhodan. „Třeba jsme se měli pokusit o přistání za palebné ochrany výsadku válečných robotů.“

„A co potom?“ namítl Atlan. „Roboti vstup do podzemí neobjeví, to za prvé, a proti masivní energetické obraně budou bezmocní. To není východisko. Jen nasazení komanda může přinést úspěch, i když ani to není jisté. Doufám, že se Gucky brzy vrátí s informací o Hendersonovi a jeho posádce.“

„Dejme tomu; co podnikneme potom?“ zeptal se Rhodan.

„Konečně použijeme G-bombu, Perry. Tohle není žádný mírumilovný svět, tam dole civilisté nejsou. Je to pevnost a my musíme jednat podle toho. Víím, že by tě zajímalo, co je tam dole, to ale není dostatečný důvod riskovat.“

„Možná tu planetu opravdu budeme muset zničit, příteli,“ připustil váhavě Rhodan. „Přinejmenším však musím vědět, co ničí. Chceme-li nad mistry zvítězit, musíme je poznat mnohem důkladněji.“

Sotva domluvil rozezněl se opět poplachový signál. Temný svět se rozevřel jako jícen sopky a v proudu unikajícího vzduchu chrlel tisíce energetických sfér.

„A máme tu přichystanou nadílku,“ zlostně konstatoval Atlan. Bojovat na život a na smrt, nebo uniknout clo vesmírných dálek? Rhodan to zvažoval. Nebýt Hendersonovy posádky a Guckyho, neváhal by; takto však rozhodnutí bylo o mnoho složitější. Několik set sfér by čtyři válečné superlodi bez problémů zničily, byly jich však tisíce.

Plukovník Rudo na rozkazy nečekal. Poručil ostatním kapitánům lodí semknout se do obranné formace. To už se rozhodl i Rhodan. Pozemská flotila měla podstoupit nerovný zápas, ale zahájit palbu měla teprve až se sféry přiblíží na vzdálenost dvou milionů kilometrů. Střílny na lodích se otevřely a dělostřelci sledovali na obrazovkách hrůzostrašný obraz.

Palba byla zahájena, ale prořídle šiky sfér byly okamžitě doplňovány a sféry se přes obrovské ztráty stále více blížily k válečným lodím. Bylo dost snadné předpovědět, co se stane, až první sféra narazí na ochranný štít.

„Vzdálenost pouhých sto tisíc kilometrů, pane,“ suše oznámil Rudo. Znamenalo to, že za dvě minuty bude nutno zastavit palbu - každý zásah na menší vzdálenost by znamenal nejen zničení sféry, ale i střelící lodi.

„Přejděte do lineárního prostoru!“ zavelel Rhodan.

Všechny čtyři lodi provedly manévry současně. Nejdříve nejvyšší rychlostí prorazily stahující se kruh obklíčení a za dalších několik minut zmizely v meziprostoru. Rhodan však neopouštěla myšlenka na Guckyho. V případě, že se Myšob pokusil v tomto okamžiku teleportovat zpět na CREST II, zhmotnil by se uprostřed zmateného chumlu stovek energetických sfér. To pro by něj znamenalo smrt. Vrchní velitel však nemohl obětovat osm tisíc mužů pro jeho záchranu.

Lodě setrvaly v meziprostoru pouhých deset vteřin, ale vrátily se do Newtonova prostoru na druhé straně Temného světa. Od útočících sfér je nyní dělilo devadesát milionů kilometrů. Rhodan vydal rozkaz použít všech zaměřovacích prostředků - pokoušet se o utajení již bylo zbytečné, kdežto usnadnit práci zaměřovačům bylo nesmírně důležité protože se z meziprostoru se začaly vynořovat nespočetné sféry, které pronásledovaly Pozemšťany.

Válečné lodě ustupovaly v sevřeném šiku a po deseti minutách se vrátily na svou původní pozici. Rhodan překvapilo, že další sféry již z Temného světa nestartovaly a zbývající náhle přestaly útočit.

Asi pět tisíc sfér vytvořilo jakýsi obal z miniaturních sluncí kolem Temného světa. Bylo to nepochopitelné: najít vysvětlení se nepodařilo pozitronice ani Tolotovi. Jen jedno se dalo předpokládat - že bude následovat něco, co by bitvu mělo rozhodnout.

Gucky byl zmatený. Zhmotnil se v nějaké průrvě v ledové kře, ačkoliv skoro do konce udržoval myšlenkový kontakt s poručíkem Hendersonem. Teleportoval se v okamžiku, kdy byl kontakt přerušen. Teleportace však trvala déle než myslel. Gucky ztratil orientaci a musel provést tři skoky. Dopadl dosti tvrdě, naštěstí se mu však nic nestalo a ochranný oděv byl také v pořádku. To ho uklidnilo a soustředil se na parasmyslové vyhledávání posádky jetu.

Po pěti minutách však musel konstatovat, že posádka je buď mrtvá nebo v bezvědomí. Žádné signály nezachytil. Už se chtěl teleportovat z průrvy na povrch, když se jednou nohou propadl do něčeho měkkého. Posvítil si baterkou umístěnou na přilbě. Stál na ledu, ale led tu byl rozryt četnými rýhami a noha mu zapadla do jedné ze škvír s měkkým okrajem. Myšob si posvítil do škvíry - a nespátřil nic!

Gucky překvapeně hvízdł. Obrovská jeskyně ve věčném ledu Temné planety! To nemohl být výsledek přírodních procesů. Rád by se tam teleportoval, ale až ke dnu nedohlédl. Proto využil telekinetických schopností a pomalu se snášel dolů. Vzápětí se ve světle lampy přesvědčil, že kolem už není led, ale skála a brzy se dostal k ústí nějaké štoly.

Bez dlouhého uvažování do ní vstoupil a zároveň tasil zbraň. Postupoval chodbou a snažil se zachytit myšlenkové impulsy inteligentních bytostí, ale marně. Nepřekvapilo ho to. Vědomí robotů se zachytit nedalo. Lampa jasně osvětlovala asi sto metrů před ním. Stěny chodby byly tak hladké, že to vylučovalo ruční práci. Musely tu pracovat vysoce výkonné stroje.

Gucky nebyl zvyklý se pohybovat po svých a po dvou stech metrech byl unaven. Teleportoval se proto až na konec světelného kužele své baterky. Čekal ho tam šok - sotva deset metrů před ním byly lesklé kovové dveře.

Chvilí otáel a pak chvilí hledal otevírací mechanismus dveří, ale nenašel ho. „To jsou mi dveře, vždyť se nedají otevřít,“ zamumlal rozhořčeně a pokusil se je otevřít telekineticky. Bezvýsledně. Teleportoval se tedy na vzdálenost dvou metrů a až z druhé strany pochopil, že se nejedná o dveře, ale o bezpečnostní uzávěru proti vakuu.

To vzbudilo Guckyho zvědavost. Chránit roboty nebylo nutné, takže tu tedy přece jen jsou i živé, organické bytosti? Zvědavost ho přiměla udělat další skok. Byla to možná chyba. Najednou stál na jakémsi ochozu nad obrovskou halou. Byla prázdná. Rozhlížel se na všechny strany dokud ho neupoutalo slabé světélkování za hranicí světelného kužele z jeho baterky. Než Myšob pochopil, že to světélkování má magickou moc, bylo již pozdě. Ocítl se náhle ve fantastickém světě.

Když mechanický hlas strážného robota oznámil, že se cizí kosmické lodi blíží k Modulu, lekl jsem se. Znamenalo to válku a v případě, že cizinci budou silnější než obrana Modulu - jeho zničení. Část mého lidu však byla zde, asi v podzemních městech. Nikoho z nich jsem ovšem neviděl od chvíle, kdy mě Mistři donutili pro ně pracovat, ale věděl jsem, že tu někde jsou. Dokonce jsem v tom městě kdysi byl, ale roboti mi z větší části vymazali paměť. I nyní se o to zcela pravidelně pokoušejí, netuší však, že díky mým schopnostem se mi podařilo pozměnit krystaly v jejich aparatuře a nyní je celý proces neúčinný.

Dnes už ovládám celý Modul v míře mnohem větší, než Mistři tuší. Pouze hrozba vyvraždění mého lidu mi brání provést revoltu.

Posadil jsem se do svého křesla a zapojil tajná čidla. Mohl jsem sice vidět, a také ovlivnit jen část Modulu, ale tu podstatnou, protože v ní byl pozitronický mozek, který ovládal celou stanici. Nemohl jsem ho vypnout ani mu zadat jiné úkoly, mohl jsem však zpomalit jeho činnost a znejistit jeho závěry. Bylo to velice důležité, zejména v případě zaměřování cílů obrannými bateriemi. Nedosáhl jsem mnoho, ale přece. Pozitronika reagovala stejnou rychlostí a se stejnými nepřesnostmi, jakých by se dopouštěla živá posádka.

Proč jsem zasáhl, dosud nevím. Připadala mi zvláštní nesouměřitelnost obrovské moci Mistrů ostrovů a faktu, že nějaká cizí kosmická loď se blíží k Modulu. Už těsně po podivné události s jednou ze sfér jsem začal tušit, že Mistři se nespokojí sledováním událostí na Modulu přes obrazovku. Objeví se tu jejich inspektoři? Pokud ano, jistě by otevřeně jako inspektoři nevystupovali. Je tisíc způsobů jak takovou inspekci napálit, zkreslit skutečný obraz. Co kdyby se maskovali za cizí zvědědče?

Rozhodl jsem se úlohy prohodit.

Bylo hlášeno přiblížení cizí lodi? Dobře. Postarám se, aby nebyla zcela zničena, ale pouze poškozena. Ovšem poškozena tak, aby páni inspektoři ztratili spojení s Mistry a nemohli popsat svou situaci. Budu je pronásledovat, dokud jejich fyzické a psychické síly nebudou zcela vyčerpány. Potom už bude snadné je vyslechnout, zlomí se. Pokud se ukáže, že jsou skutečně vyslání mými utlačovateli, zemřou nešťastnou náhodou při psychovyslechu, to se stává. Nikdo mě nebude moci obvinít, že jsem ke svým pánům neloajální. Vždyť ti neznámí vystupují jako posádka cizí lodi, jako nepřátelé.

Další zprávy zaměřovačů potvrdily má podezření. Objevily se čtyři obrovské lodě, které vypadaly velice bizarně. Bylo už takřka jisté, že je to další ďábelská intrika Mistrů. Musel jsem se zasmát, když jsem si představil, jak se budou divit.

V četných hangárech Modulu bylo připraveno dvacet tisíc sfér. Nechal jsem indoktrinovat androidy, kteří je pilotovali, a dal povel ke startu. Vyhledové obludy divoce vyrazily na údajného nepřítele.

Také další události mé podezření potvrdily: neznámé lodě místo toho, aby se stáhly, okamžitě zaujaly bojové postavení. Zřejmě počítaly s tím, že půjde pouze o cvičný útok. Kupodivu se začaly bránit doopravdy a mnoho sfér zničily, ale stále jich zbývalo víc než dost. Kosmičtí obři změnili svou taktiku a provedli skok lineárním prostorem. To nevěděly, že je sféry mohou následovat?

Právě v okamžiku, kdy jsem nařídil rozhodující útok, stalo se něco velice podivného. Strážný robot ohlásil proniknutí jednoho cizince do prostoru, kam měli přístup pouze roboti. Jednalo se o malou bytost s hustou srstí a ostrým čenichem. Ostatní detaily byly zakryty ochranným oděvem.

Bytost způsobila během krátké doby velké škody na zařízení, bylo těžce poškozeno i čtrnáct robotů. Jeden agregát, vybuchl. Když se zbývající roboti pokusili cizince dopadnout, prostě zmizel.

Nechtěl jsem tomu věřit. Žádná organická bytost do nakládacího prostoru nemůže vstoupit, protože automatické zbraně u všech vchodů by ji okamžitě zničily. A prostě zmizet, rozplynout se ve vzduchu, už teprve nemůže.

Vzápětí jsem však dostal další znepokojivé hlášení. Podobná bytost se náhle objevila ve startující sféře a málem způsobila její pád. Roboti tomu zabránili v posledním okamžiku zapojením silného odpuzujícího pole, které

vyvrhlo sféru do prostoru. Pilot android zoufale volal o pomoc. Zda je ta podivná bytost ještě ve sféře už nebylo zjištěno.

Inspektoři tedy pronikli do Modulu, i když jsem nechápal, jak se jim to podařilo. Byli zřejmě nebezpečnější, než jsem předpokládal.

Zastavil jsem akci proti kosmickým superlodím a povolal sféry zpět k Modulu, aby jej neprodyšně uzavřely zvnějšku i proti úniku z Modulu. Inspektoři byli v pasti. Opustit Modul nemohli a jejich přátelé zvenčí jim nemohli přijít na pomoc.

Gucky se materializoval na stole a celý se třásl. Kasom ho jemně uchopil svými obrovskými tlapami a přitiskl ho jemně k hrudi. „Uklidni se, maličký. Už jsi v bezpečí,“ řekl konejšivě.

Gucky odhodil přilbu a zhluboka se nadechl. Zřejmě se skutečně uklidnil. Obrovitý Ertrusan dovedl být tou nejlepší chůvou. Rhodan i Atlan byli napjati, ale trpělivě čekali, až Gucky sám promluví.

„Obávám se, že jsem selhal, šéfe,“ řekl konečně.

„Hlavně, že jsi se v pořádku vrátil, maličký,“ uklidňoval ho Rhodan.

„Děkuji,“ odpověděl vážně Gucky a začal vyprávět. Mnoho toho však říci nedokázal. Od chvíle, kdy se dostal do podzemního prostoru mezi roboty mu všechno připadalo jako noční můra a nedokázal odlišit skutečnost od zdání. Trochu přesněji mohl popsat jen zpáteční cestu, při níž musel střídavě využívat svých telekinetických i teleportačních schopností. „Ale doopravdy jsem se probral až ve sféře. Tam už zbývalo jen zorientovat se a dostat blíž k vám. Androida jsem telekineticky držel na uzdě. Potom jsem skočil, to je vše.“

„Všechno?“ zklamaně se zeptal Atlan. „O komandu jsi nic nezjistil?“

Gucky svěsil hlavu. „Jsou v bezvědomí nebo mrtví,“ řekl tiše.

„Ani to, ani ono,“ překvapil všechny Marshall. „Před minutou jsem navázal slabý kontakt s Hendersonem. Všichni jsou zřejmě naživu a jsou na útěku před desetimetrovými obry, podobnými lidem.“

„Potom jsou ztraceni,“ zvolal Atlan.

Rhodan se podíval na obrazovku. Temný svět byl teď jasně vidět díky pásu svítících sfér. To vražedné sevření na první pohled nešlo prorazit.

„Ne,“ řekl rozhodně Rhodan. „Nejsou ztraceni. Pozemšťané nikdy neopouštějí druhy v nouzi.“

Nebyla to prázdná slova a všem bylo jasné, že v Rhodanově hlavě se už zrodil smělý plán...